

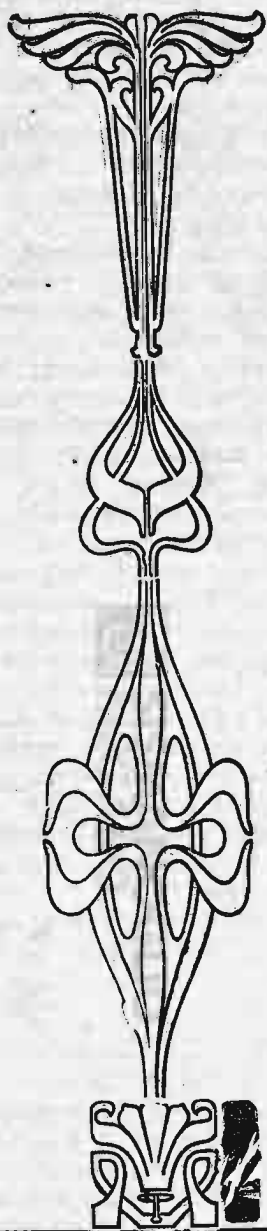
'Αε' 'Ολα

Τὸ σὺμβολὸν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

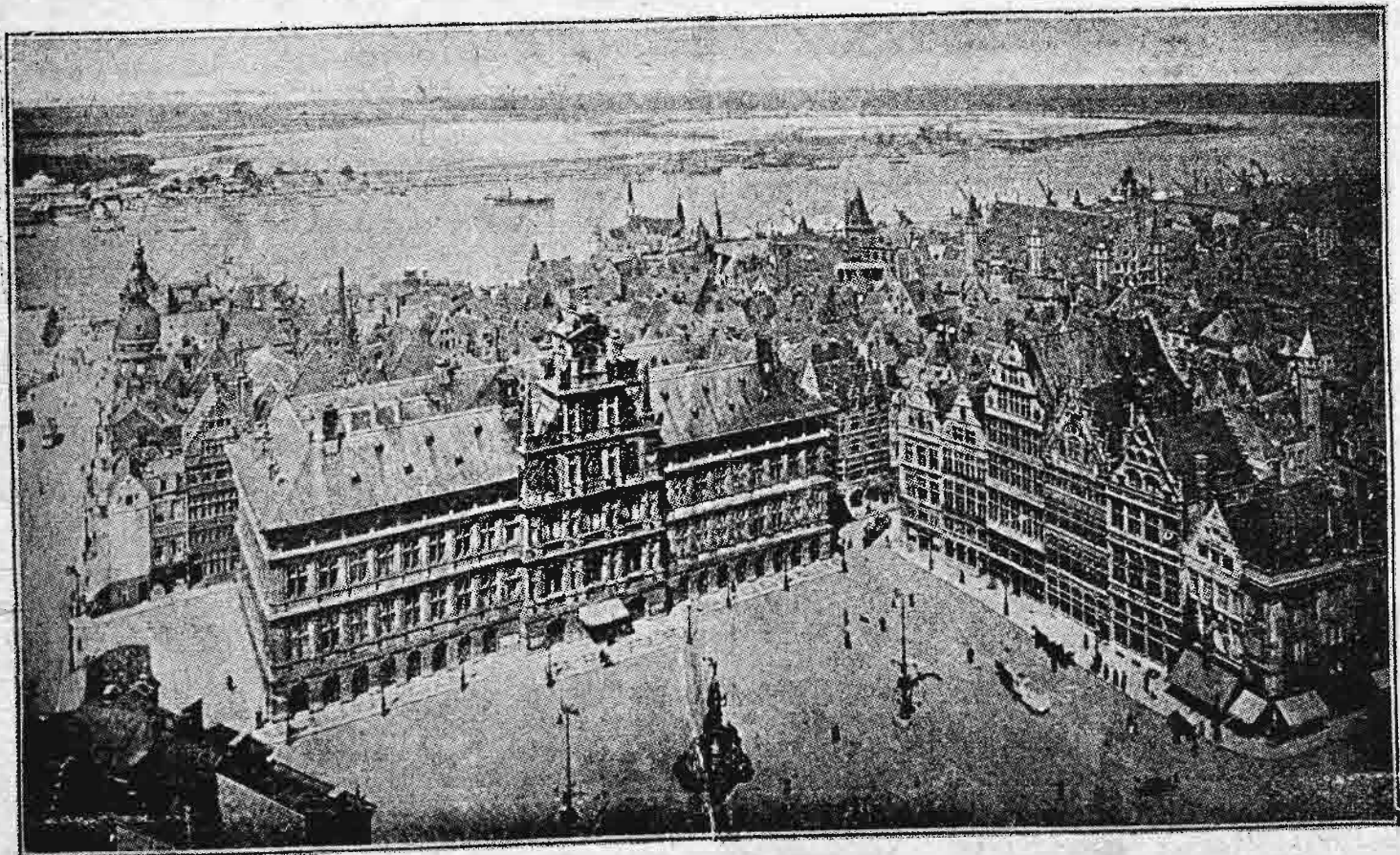
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

'Ο ἀποθανὼν βασιλεὺς τῆς Ρουμανίας
Κάρολος ἰ' Α'.

'Ο νέος βασιλεὺς τῆς Ρουμανίας
Φερδινάνδου ὁ Α'
μετὰ τῆς οἰκογενείας του.

'Η πόλις 'Αμβέρσα.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ

Ὁ ἄνθρωπος, ὡς ἠθικὸν ὄν, γεννᾶται φέρων ἐπ' ὤμου τὸν φόρτον τῶν καθηκόντων αὐτοῦ, ἅτινα εἶναι συμφυῆ πρὸς τὴν ὑπόστασιν του. Τὰ καθήκοντα ταῦτα, ἐφ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος αἰρεται ἠθικῶς, ἐφ' ὅσον συνδέεται κοινωνικῶς, αὐξάνουν καὶ πολλαπλασιάζονται.

Βεβαίως τὸ καθήκον, ἀπολύτως ἐξεταζόμενον, εἶναι ἄχθος, τὸ ὁποῖον βαρύνει τὴν ψυχὴν καὶ ἐξασκεῖ ἐπ' αὐτῆς τὴν μεγάλην του ἐπιρροήν, ἣτις εἶναι τοσοῦτω μᾶλλον μεγαλειτέρα, ὅσον εὐγενέστερος εἶναι ὁ ἄνθρωπος.

Ἐν τούτοις ἡ πίεσις, τὴν ὁποῖαν ἐξασκεῖ ἐπὶ τῶν ψυχῶν, εἶναι γλυκυτάτη, τόσον μάλιστα, ὥστε νὰ μὴ δύναται τις νὰ ὀνομάσῃ τὸν ἄνθρωπον εὐτυχῆ, ἐστερημένον καθηκόντων. Ἄλλως τε, ἐκτὸς τῆς ἀπροσδιορίστου ἐκείνης ἡδύτητος, ἣν ἐξασκοῦσι τὰ καθήκοντα, εἶναι παρατηρημένον, ὅτι τονόουσι τὴν ψυχὴν καὶ τῇ χαρίζουσι προσόντα, ἅτινα ἢ δὲν εἶχεν, ἢ εἶχεν ἐν λανθανούσῃ καταστάσει. Ἡ ἀντοχή, ἡ δρᾶσις, ἡ ἀφοσίωσις, ἡ αὐταπαρνησία καὶ πολλαὶ ἄλλαι ἀρεταί, ὀφείλονται εἰς τὴν ὑπαρξιν τῶν καθηκόντων. Ὡστε ἡ ψυχὴ ἀνευ αὐτῶν θὰ ἦτο ἐστερημένη τοῦ πλοῦτου τῶν ἀρετῶν της καὶ θὰ κατεδικάζετο εἰς ἠθικὴν πτωχείαν μισητήν.

Αὐτῇ, ἄλλως τε, ἡ ζωή, ἀλληλουχία πόνου καὶ ὀδυνῶν, ὄχι μόνον δὲν θὰ παρουσίαζε τὴν τερπνὴν ἐναλλαγὴν, ἣν πρᾶσιάζει, ἀλλὰ θὰ καθίστατο ἀνούσιος καὶ ἀβίωτος, ἐστερημένη τοῦ σκοποῦ αὐτῆς, ὅστις οὐδὲν ἄλλο εἶναι, παρὰ κομβολόγιον καθηκόντων.

Ἐν γένει τὰ πάντα μᾶς δηλοῦσι περιτράνωσ, ὅτι τὰ καθήκοντα, καίτοι αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ χαρακτηρίζονται ὡς βάρη, ἐν τούτοις εἶναι ἀναγκαῖα διὰ τὴν ζωήν.

Βάρος βέβαια διὰ τὸν στόμαχον εἶναι αἱ τροφαί· ἀλλὰ τί θ' ἀπογίνῃ τὸ σῶμα ἀνευ τοῦ ἐπωφελοῦς βάρους των;

Ἐκτὸς ὅμως τούτων, τὰ καθήκοντα καὶ ἄλλως συντελοῦσιν εἰς τὴν εὐτυχίαν: διὰ τῆς ἐκπληρώσεως αὐτῶν. Οὐδεὶς θὰ τολμήσῃ ν' ἀμφισβητήσῃ τὴν ὑπάτην ἡδονήν, τὴν ἀπερίγραπτον εὐχαρίστησιν, τὴν ὁποῖαν αἰσθάνεται ὁ ἄνθρωπος ἐν τῇ ἐκτελέσει καὶ μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντος. Ἡ ἡδονὴ αὕτη ἀποτελεῖ τὴν εὐγενεστέραν εὐτυχίαν, καὶ εἶναι καὶ ἡ ὠραιότερα χαρὰ, ἣτις πάλιν εἶναι τόσῳ μεγαλειτέρα καὶ ὑπέροχος, ὅσον ὑψηλότερον εἶναι τὸ ταύτην δημιουργοῦν καθήκον. Ὅταν δὲ τὸ καθήκον τοῦτο εἶναι ἐκ τῶν ἀγράφων νόμων, ὅταν εἶναι δημιουργημὰ μεγάλης ψυχῆς, ἣτις αὐτὸ εἰς ἑαυτὴν ἐπέδρασε, τότε ἢ ἀπόλαυσις θίγει τὸ ζενίθ της καὶ παρέχει ὅ,τι ὠραῖον καὶ γλυκὺ εἰς τὴν ψυχὴν.

Ἐσημειώθη πολλάκις, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται ὑπέροχον ἡδονὴν μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντος. Καὶ ὅμως ἡ ἡδονὴ αὕτη δὲν εἶναι μικρότερα καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐκτελέσεως αὐτοῦ. Συχνάκις αὕτη ἀπαιτεῖ υἰσίας, ἐπιβιβάζει πόνους, ὀδύνην, βασάνους, καλεῖ τὸν οἰκτον τῶν ἀπαθῶν θεατῶν. Πλὴν ἀποτελεῖ ἀπόλαυσιν ἀνέκφραστον δι' ἐκείνον, ὅστις τὰ ὑψίστατα νομίζει τις, ὅτι ἀντλεῖ ὀδῶς ἐκ τῆς πυρᾶς δρόσον, ἐκ τῆς κακουχίας τὴν ἀντοχήν, ἐκ τῆς πείνης τὸν χορτασμόν. Καὶ δίδει τὴν εὐτυχίαν.

Οἱ ὑπὲρ πατρίδος θάνατοι ἐμπεριέχονται εἰς τὴν εὐτυχίαν αὐτὴν καὶ δι' αὐτὸ εἰς τοὺς νεκροὺς των βλέπει τις τὸ μεϊδίωμα. Εἶναι τὸ μεϊδίωμα τῆς ὑπάτης ἀπολαύσεως.

ἈΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΑΠΟ ΜΙΑΝ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΝ

Ἐδιάβαζα εἰς τὸ καφενεῖον τὴν «τελευταίαν ὥραν» τῶν βραδυνῶν φύλλων, ὅτε ὁ φίλος μου Παραδοξόπουλος μὲ πλησιάζει. Τὸν ἐχαιρέτησα μὲ τὴν καθιερωμένην φράσιν:

— Ξεύρεις κανὲν νέον;

Ἐκεῖνος μ' ἐκύτταξε μὲ σοβαρότητα δεκαπέντε Ναπολεόντων, ἐσκέφθη μερικὰ δευτερόλεπτα καὶ ἀπήντησεν:

— Ἐλαβα μίαν συνέντευξιν. Δὲν τὸν ἐγνώριζα ὡς δημοσιογράφον τὸν Παραδοξόπουλον δι' αὐτὸ καὶ ἡ πληροφορία του αὐτῇ μ' ἐξέπληξε.

— Καὶ πῶς; ἀπὸ πότε, φίλε μου, ἤρχισες νὰ ἐξασκῇ; τὸ μεγάλο ρεπορτάζ; τοῦλάχιστον αἱ ἀπαιχταὶ σου αὐταὶ ἐπέτυχαν; ὀμίλησες μὲ κάποιον σημαῖνον πρόσωπον; κατώρθωσες ν' ἀποσπάσῃς κάτι ἀπὸ τὰ μυστικά της διπλωματίας;

— Μ' ἐκύτταξε κατάματα καὶ μοῦ ἀπήντησε:

— Μάλιστα, τὸ πρόσωπον, μὲ τὸ ὁποῖον συνωμίλησα, εἶναι πρόσωπον πολὺ σημαῖνον, καὶ δι' αὐτὸ καὶ ἀρκετὰ retiré, καὶ ἀπὸ τὸ πρόσωπον αὐτὸ κατώρθωσα νὰ μάθω κάτι πολὺ μέγα, αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν!

Ἐπέταξα μακρὰν τὴν περιτμημένην ἐφημερίδα μου, ἐστρεψα περισσότερον τὸ κάθισμά μου εἰς τὸν Παραδοξόπουλον, ἐσκυψα καλλίτερον πρὸς τὸ στόμα του, ἐκάρφωσα τὰ βλέμματά μου εἰς τὰ μάτια του καὶ ἠτοιμάσθην ὅλος ἀρπιά νὰ τὸν ἀκούσω. Καὶ διατί ὄχι, ἀφοῦ ἔμαθε μίαν ἀλήθειαν καὶ μάλιστα ἀπὸ ἐν πολὺ σημαῖνον πρόσωπον;

Ἐκεῖνος ἐφάνη, ὅτι ἠὲχαριστεῖτο ἀπὸ τὴν περιέργειάν μου αὐτῇν ἢ προθυμίᾳ μου νὰ τὸν ἀκούσω τὸν ἐκολάκευε. Τοῦ ἐσυγχώρησα τὴν ἔδυναμίαν του αὐτῇν καὶ τοῦ εἶπα:

— Ἄρχισε λοιπόν.

Δὲν ἐπερίμενε ἐκεῖνος κάτι περισσότερον καὶ ἤρχισε μ' ἐν ὕφος πολὺ μυστηριώδες:

— Προχθὲς ἀκόμη εὐρέθηκα σ' ἓνα μικρὸ χωριό· ἡ τύχη μ' ἐρριψεν ἐκεῖ, καὶ μάλιστα μὲ ἠγάγασε νὰ διανυκτερεύσω. Κατέφυγα εἰς τὸ μόνον ξενοδοχεῖον, ποῦ ὑπῆρχεν, ἓνα διώροφο σπιτί μὲ τρία δωμάτια εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα, καὶ ἐκεῖ κατέλυσα. Τὸ ξενοδοχεῖόν μου ἦτο ἀνάμεσα εἰς ἐν ὠραιότατον τοπεῖον, τὸ ὁποῖον ἐστόλιζε περισσότερον ἀκόμη ἡ μαγεία τοῦ φθινοπώρου. Ἀπὸ τὴν μιά μεριά πελώριος βράχος, στολισμένος μὲ ἀφθονον βρύον, ἀπετέλει μὲ τὸν οὐρανὸν ἓνα δίσχρωμο θαυμάσιον φόντο· ἀπὸ τὴν ἀντίθετον μιά κατάφυτος ἐκτεταμένη πεδιάς ἠπλοῦτο μακρὰ, πολὺ μακρὰ, μέχρι τῆς θαλάσσης. Ποῦ καὶ ποῦ μερικὰ σπιτάκια χωρικῶν ἐνηλλάσσοντο μέσα εἰς τὰ δένδρα...

Δὲν ἐπερίμενα ἀπὸ τὸν Παραδοξόπουλον ποιητικὰς περιγραφὰς· ἐπερίμενον νὰ μ' ἀποκαλύψῃ τὴν ἀλήθειαν τῶν πραγμάτων, ἢ ὁποῖα ἀπὸ τριῶν σχεδὸν μηνῶν μᾶς βασανίζει, καὶ δι' αὐτὸ μὲ τρόπον προσεπάθησα νὰ τὸν φέρω εἰς τὸ κύριον θέμα του.

— Καὶ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον αὐτὸ συνήντησες τὸ «σημαῖνον πρόσωπον»; Ὅθι ἦτο ἴσως κάποιος διπλωμάτης, ὁ ὁποῖος ἐζήτησεν εἰς τὴν μόνωσιν ἐκείνην τοῦ χωριοῦ νὰ ξεκουρασθῇ...

— Εἰς τὴν πρώτην ὑπόθεσιν ἐπέτυχες, ἀλλ' ὄχι ὅμως καὶ εἰς τὴν δευτέραν. Ἄλλ' ἀφῆσέ με νὰ σοῦ διηγηθῶ τὰ γεγονότα μὲ τὴν σειρὰν των.

Κατέβαλον ὑπομονὴν καὶ τὸν ἦκουσα:

— Ἦτο δεῖλι, καὶ ἐγώ, καθισμένος εἰς τὸν κῆπον τοῦ ξενοδοχείου, ἐπερίμενα νὰ μοῦ ἐτοιμάσουν κάποιαν λιτὴν ὀμελέτταν, τὸ βραδυνὸν μου γεῦμα. Ἐρρέμβαζα. Εἶχα νὰ ἰδῶ ἄνθρωπον ἀπὸ πολλὴν ὥραν· εἶχα κουρασθῆ νὰ εἶμαι μόνος, ὅτε βλέπω νὰ πλησιάζῃ μιά γρηά. Ἐκρατοῦσε μὲ τὸ κοκκαλιασμένο της χέρι ἓνα λαγῆνι κενό. Ἦρχετο νὰ τὸ γεμίσῃ ἀπὸ τὸ πηγᾶδι, ποῦ ἦτο κοντὰ μου. Νὰ εἰπῶ πῶς συνεπάθησα τὴν κακόμοιρη τὴ γρηοῦλα; Δὲν ξεύρω· μόνον αὐτὸ σοῦ λέγω, ὅτι ἔγινα τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἱππότης· ἔτρεξα, ἐπῆρα τὸ λαγῆνι της, ἔρριψα τὸν κουβᾶ εἰς τὸ πηγᾶδι καὶ τὸν ἀνέσυρα γεμάτο ἀπὸ κρῦο νερό. Ἐνα λεπτὸ μετὰ ταῦτα τὸ λαγῆνι της γρηᾶς εἶχε γεμίσει... Ἀπορεῖς; Ἐσυνειθίσατε, φίλε μου, νὰ περιποιῆσθε

μόνον τῆς νέας, καὶ μάλιστα ὅταν εἶναι ὠραία, ἐσυνειθίσατε νὰ φαίνεσθε ἱπποτικοὶ εἰς τὰ πλάσματα ἐκεῖνα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα περιμένετε μίαν περιπαθῆ περίπτωσιν, ἓνα φίλημα, ἢ τοῦλάχιστον μιά φλογερὴ ματιὰ, καὶ νομίζετε, ὅτι εἰσθε εὐγενεῖς. Ὅχι, ὁ ἀληθὴς ἱπποτισμὸς δὲν εἶναι ἐκεῖ· τὴ γρηοῦλά μου κανὲν ἀπ' αὐτὰ δὲν μοῦ ὑπέοχετο τὸ σουρωμένο της στόμα εἶχε ξεσυνειθίσει ἢ δὲν εἶχε μάθει νὰ δίδῃ φιλιὰ καὶ ἡ ματιὰ της εἶχε πρὸ πολλοῦ θολώσει. Εἶπε μόνον: «Εὐχαριστῶ, παιδάκι μου», καὶ ἐπῆρε τὸ λαγῆνι της, ἀλλὰ δὲν ἔφυγεν· ἐκάθησε λίγο παρακάτω εἰς τὰ χόρτα. Ἐπῆρα θάρρος καὶ διὰ νὰ τὴν πειράξω τὴν ἠρώτησα:

— Καλέ, γιατί, τί ξεύρεις νὰ μᾶς πῆς; ξεύρεις κανένα νέο ἀπ' τὸν πόλεμο; Πιστεύεις νὰ κερδίσῃ ἡ Συνεννόησις ἢ ἡ Διπλῆ Συμμαχία;

Μ' ἐκύτταξε μὲ ἀπορίαν.

— Δὲν σὲ καταλαβαίνω, παιδάκι μου, μοῦ εἶπεν εἶπες «πόλεμο»; ἔχουμε λοιπὸν πόλεμο; δὲν ἄκουσα τέτοιο πρᾶμμα. Ἐμεῖς, γιόκα μου, ἡ κόρη μου, χίρα γυναῖκα μὲ δυὸ παιδάκια, καὶ ἐγὼ κυτάζουμε τὸ χωραφάκι μας κ' ἓνα μικρὸ ἀμπελάκι, ποῦ ἀφῆκεν ὁ συχωρεμένος ὁ γαμπρός μου. Ἄν δόσῃ ὁ Θεός, τρώμε· ἂν δὲν δόσῃ... Μὰ ὁ Θεὸς εἶναι πάντα καλὸς καὶ μᾶς δίνει τ' ἀναγκαίουμένα.

— Ἐσηκώθηκε νὰ φύγῃ. Μ' ἐχαιρέτησε, μὰ ἐγὼ δὲν τῆς ἀπήντησα. Ἡ ἀπλοκὴ της ἀπάντησις μ' ἐξέπληξεν. Ὁ πόλεμος εἶχεν ἀρχίσει πρὸ πολλοῦ, τὰ κανόνια ἐσκόρπιζον τὸ πῦρ καὶ τὸν θάνατον, καὶ ἡ διπλωματία κατέβαλλε τὰς μεγαλειτέρας φροντίδας νὰ γενικεύσῃ τὸν ἀναβρασμόν. Μὰ ἡ ἀγαθὴ ἐκείνη γρηοῦλα δὲν ἤκουε τίποτε ἀπ' αὐτὰ· οἱ κρότοι τῶν κανονιῶν δὲν ἐφθάναν ἕως σ' αὐτὰ της. Δὲν συνεκινήθη ἀπὸ τὸ moratorium, διότι τὰς καταθέσεις της τὰς εἶχεν εἰς τὴν γῆν καὶ ὄχι εἰς τὸ Crédit Lyonnais τὸ ψαμί, ποῦ τρώγει, εἶναι τόσον μαῦρον, ὅσον καὶ πρῖν· τὸ σημερινὸν φθινόπωρον ἐπίσης ὠραῖον, ὅσον καὶ ἄλλοτε. Ἡ μήτηρ Φύσις καὶ ἡ καλὴ ἐκείνη γιὰγιά δὲν συνεκινήθησαν ἀπὸ τὸν πόλεμον. Καὶ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐνεθυμήθη τὸς φλογεροὺς λόγους τοῦ Πουαγκαρέ, τοῦ Γκρέυ, τοῦ Σαζονωφ. Ὁ εἰς ὠνόμασε τὸν πόλεμον αὐτὸν «ἀνάγκη τῆς ἀνθρωπότητος», ὁ ἄλλος «ἀπελευθερωτικὸν ἀγῶνα» καὶ ὁ τρίτος «ἀγῶνα, ὁ ὁποῖος θὰ ἐξασφαλίσῃ τὰ ἀνθρώπινα δίκαια». Ὅλα αὐτὰ εἶναι καλοκαρτεμένα ψεύδη· ἡ ἀλήθεια εἶναι εἰς τὸ στόμα τῆς γρηοῦλας ἐκείνης...

— Καὶ ἡ συνέντευξις σου; τὸν ἠρώτησα.

— Δὲν τὴν ἦκουσες; Σοῦ τὴν εἶπα πρὸ ἐνὸς λεπτοῦ.

Ἄνετινάχθην πρὸς τὰ ὀπίσω μὲ ἀηδίαν.

— Εἶσαι ἀπαίσιος! ἔψιθύρισα.

Ἐκεῖνος ἐσηκώθη.

— Σ' εὐχαριστῶ, μοῦ εἶπε, πηγαίνω νὰ σημειώσω τὸν χαρακτηρισμόν αὐτὸν εἰς τὸ σημειωματάριόν μου· εἶναι ἐν νέον ἐπίθετον, τὸ ὁποῖον ὁ ψευδὴς ἄνθρωπος προσθέτει εἰς τὰ τόσα προσβλητικά ποῦ ἔρριψε κατὰ πρόσωπον τῆς Ἀληθείας.

Θ. Κ. Μ.

* ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ *

Σὰν πρωῖνὸ ὄνειράκι
Μᾶς γλυκοχαιρετᾶς,
Μικρὸ καλοκαίρακι·
Εὐπνοῦμε, καὶ πετᾶς.

Τ' Αὐγούστου τὸ φεγγάρι
Δέ' λαχταροῦμ' ἐμεῖς,
Σὰν τὴ δικὴ σου χάρι,
Χαμόγελο στιγμῆς,

Ποῦ τὴ ρουφᾶ ὀλοένα
Ἡ χειμωνιά... Γι' αὐτὸ
Μοιάζεις γλυκεῖα παρθένα,
Ὅπου τὴν τρώει χτικιό.

Κ. Π.

(συνέχεια από σελ. 51 και τέλος)

‘Ο πατέρας, ο οποίος έως την στιγμήν εκείνην ήκουε τον λοχαγόν με συγκίνησιν δλονέν αυξάνουσαν και έψηλάφει αυτού σπασμωδικώς άλλοτε την χείρα, άλλοτε το ξίφος και άλλοτε την άκραν της στολής, όπως ψάχνουν οι τυφλοί όταν θέλουν να γνωρίσουν κανένα, εις τους τελευταίους τούτους λόγους έβγαλεν ένα βαθύν στεναγμόν, ανάμικτον με γέλια και δάκρυα, τα μάτια έλαμψαν και όλον το πρόσωπόν του έφωτίσθη με υπερφάνειαν.

— ‘Η θέα του ήρωικού τούτου θανάτου, έξηκολούθησε με συγκίνησιν προφανή ο άξιωματικός, μιάς ήναψε το στήθη όλων από ένθουσιασμόν, και ο ύπολοχαγός εκράτησε και με τας δύο του χείρας την κεφαλήν του υιού σας, τον εκύτταξε μέσα ‘ς τα μάτια, ως να ζούσε ακόμη, και έφώναξε μνηωδώς: — ‘Αγαπημένο! καλό μου παλληκάρη! . . . — Ζήτω! εκραύγασαν με μιά φωνή όλοι οι στρατιώται, και έγω διέταξα: — Χαιρετήσατε! ‘Ολοι ύψωσαν το χέρι εις το πηλήκιον, τον εκαιρέτησαν και έφώνωζον πάλιν: — Ζήτω!

Τα κλάμματα έτήσαν τον άτυχη πιτέρα. — Ναι! ναι! έξηκολούθησαν ο λοχαγός περισσότερο συγκινημένος, κλαύσατε, χύσατε τα γλυκά αυτά δάκρυα. Αυτά θι έσας άνακουφίσουν, χύσατέ τα. Εκείνος είναι το καύχημα της σημαίας μας, ποτέ δεν θα τον ξεχάσωμεν. Και μετά είκοσι χρόνια, όσάκις οι στρατιώται μας θα προφέρουν το όνομά του, όλοι θα έπινούν την παλληκαριά του. Ναι! ναι! κλαύσατε τώρα και έδω έπίνω, γά να μου βρέξουν τα δάκρυά σας την στολήν.

Και λέγων αυτά, έσφιξε επάνω εις το στήθος του την άσπρην του γέροντος κεφαλήν. Οι υιοί του εκλαιον και αυτοί. ‘Ο άσθενής, εξαντληθείς από την μακράν και βαθείαν συγκίνησιν, μόλις ήλευθερώθη της άγκάλης του λοχαγού, άφηκε την κεφαλήν του να καταπέσει εις το προσκέφαλον, και ειπε με φωνήν διακοπτομένην:

— Σε εύχαριστώ, λοχαγέ μου! σε εύχαριστώ από τα βάθη της καρδιάς μου! Οι λόγοι σου μου έκαμαν μεγάλο καλό. Μου φαίνεται, ότι η καρδιά μου ήλευθερώθη από ένα μεγάλο βάρος, μου φαίνεται, ότι έγινα καλά. Μου έδώσατε μεγάλην παρηγορίαν, καλέ μου λοχαγέ . . . Εύχαριστώ!

Και εκλεισε τους όφθαλμούς και ήσυχασεν όλίγας στιγμάς, κατά τας οποίας φαίνεται, ότι εκοιμάτο. ‘Εν τω μεταξύ οι τρεις άδελφοί, ο εις μετά τον άλλον, μετέβησαν εις το παρακείμενον δωμάτιον και επανήλθον, έχοντες όλοι την μίαν χείρα επί της ράχως. Τελευταίος όλων ήλθεν ο λοχαγός με την αυτήν και αυτός στάσιν. ‘Εξ όλων τούτων ο πατήρ τίποτε δεν ήννόησε.

— Λοχαγέ! ειπε μετ’ όλίγον με μίαν βιαίαν κίνησιν, έχετε καμμίαν επιστολήν του . . ., η καμμίαν . . . εκθεσιν;

— ‘Εχω, έχω πολλές, μόλις φθάσω εις το σπίτι, θα σας τας αποστείλω άμέσως. ‘Ω! είχα συλλογισθή τούτο έγω. Και αν έσεις δεν θα μοι έλέγατε τίποτε, θα σας το έλεγα έγω.

— ‘Ω! λοχαγέ μου, έφώναξεν ο γέρον, πόσον εισθε καλός! Πόσα σας χρεωστώ! Θα φυλάξω μετ’ εύλαβείας, ό,τι έγραψε το πτωχό μου παιδί! θα το διαβάξω δέκα φορές την ήμέραν. ‘Ω! μου δίδετε μεγάλην παρηγορίαν. Λοχαγέ μου, στείλατε τα χαρτιά εκείνα.

— ‘Αλλ’ αυτά δεν είναι η μόνη παρηγορία, την οποίαν θα σας δώσω.

— Και τί άλλο; ήρώτησε με ζωηρότητα ο δυστυχής; και προσεπόθησε να σηκωθή και καθήση.

— Αυτό, παραδείγματος χάριν, ειπε, και έδωσεν έν πηλήκιον λοχίου πυροβολικού, το όποιον είχε κρυμμένον όπισθέν του.

‘Ο γέρον έβγαλε μίαν όξειαν φωνήν, ήρπασε και με τας δύο του χείρας το πηλήκιον, και το έφίλησε τέσσαρας η πέντε φορές πυρετωδώς.

— Πατέρα! ειπε και ο πρώτος υιός, έχω και έγω μίαν παρηγορίαν να σας δώσω. ‘Ιδού αυτήν. Και του έδωσεν έν ζεύγος έπωμίδων. Και ο πατήρ ήρπασε και έφίλησε τας έπωμίδας.

— ‘Εχω και έγω κάτι, ειπεν άμέσως και ο δεύτερος άδελφός, και έδωσεν εις τον πατέρα τα χρυσά γαλόνια της στολής.

‘Εκείνος τα έπήρε και τα έγέμισε θερμά φιλιά.

— Και έγω . . ., ειπε τέλος και το μικράκι.

— ‘Ω! άγόρι μου! έφώναξεν ο πατέρας και ήπλωσε προς αυτό το χέρι του.

— Ναι! έχω κ’ έγω μίαν . . . (και έσυλλογίσθη όλίγον) καλλίτεραν από όλας, ως μου ειπαν. Και έδωσεν εις τον πατέρα του έν μεταλλιον στρατιωτικής άνδρείας με την ταινίαν του.

‘Ο πατήρ, σχεδόν πριν το ιδή, το ήρπασε, και το έσφιξε επάνω εις το στήθος του μαζί με την κεφαλήν του μικρού, μαζί με τα γαλόνια, τας έπωμίδας και το πηλήκιον.

— ‘Ω! έδω είναι το παιδί μου! το πτωχό μου παιδάκι! έδω, έδω είναι, το αισθάνομαι!

Τέλος άφηκεν έλεύθερον τον μικρόν, κατέπεσεν επί της κλίνης, σφιγγων ακόμη επάνω εις το στήθος του τα πολύτιμά του πράγματα, και έψιθύρισε με όφθαλμούς μισοκλεισμένους:

— ‘Εδω είναι το παιδί μου! . . . Το αισθάνομαι . . ., το αισθάνομαι.

Και το έσφιγγε περισσότερο.

‘Ο λοχαγός ειπε τέλος εις τους νέους σιγά-σιγά, ότι έπρεπε να πηγαίνη. ‘Ητο η ώρα όκτώ, δεν ήτο δυνατόν να τον παρακαλέσουν να μείνη.

— Πατέρα! έφώναξεν εις από τους νέους.

‘Ο γέρον ήνοιξε τους όφθαλμούς.

— ‘Ο λοχαγός βιάζεται να φύγη.

— Να φύγη; . . . τόσον γρήγορα! ‘Ω Θεέ μου! και διατί; Δεν είμπορείτε να μείνετε όλίγον ακόμη μαζί μας, κύριε λοχαγέ;

— Δεν ήμπορώ, αγαπητέ κύριε, και λυπούμαι πολύ, άνάγκη να φύγω άμέσως . . .

‘Ο γέρον έκαμε μορφασμόν λύπης.

— ‘Αλλ’ όμως, φίλτατε κύριε, θα επιστρέψω και πάλιν, θα έρχομαι να σας βλέπω καμμιά φορά, θα σας γράψω πάντοτε. Είναι άδύνατον πλέον έγω να λησμονήσω ούτε σας, ούτε την ήέραν εκείνην. Σας αγαπούσα πριν να σας γνωρίσω, διότι τον πατέρα ενός γενναίου στρατιώτου δεν ήμπορεί κανείς να μη τον αγαπή, και ά; μη τον ειδη ποτέ του. ‘Αλλά τώρα! Γώρω, οτι έγνώρισα από κοντά την γενναίαν σας καρδίαν και την ειγενή σας ψυχήν, τώρα θα σας αγαπώ χιλιάκις περισσότεραν από πρώτα. Λοιπόν σας αποχαιρετώ, και: θάρος. Να ένθυμησθε ένίοτε και έμέ, και να ήθε βέβαιος, οτι όσον με έλύπησεν η θλίψις σας, άλλο τόσο με ένθουσιάζ η υπερφάνειά σας, και με όσην χαράν θα λέγετε: ο ήρωας εκείνος ήτο υιός μου! με άλλην τόσην και έγω θα λέγω: ο ήρωας εκείνος ήτο στρατιώτης μου! . . . Χαιρέτε!

— Χαιρέτε; . . . ‘Ω! έγω δεν ήμπορώ να σας ειπώ ακόμη: χαιρέτε, αγαπητέ λοχαγέ! ‘Οχι! . . . εί,αι πολύ γρήγορα! . . . δεν ήμπορώ!

‘Ο λοχαγός έκαμε να όμιλήση, άλλ’ ο γέρον δι’ ενός νεύματος του έπέβαλε σιωπήν, έχαμήλωσε την κεφαλήν του και έμεινεν ακίνητος, ως να ήμροάζετο μακρυνόν θόρυβον.

— Τι τρέχει, πατέρα; ήρώτησεν εις των άδελφών.

— Σιωπή! επανέλαβεν εκείνος.

‘Ο λοχαγός έδωσε και αυτός προσοχήν, έκαμεν έν κίνημα θυμού και εκπλήξως, και ειπε μέσα του: — ‘Ο λοχίας έξέχασε την διαταγήν μου, η δεν την ήνόησεν! — ‘Ηκούετο τω όντι εις θόρυβος μακρυνός, υπόκωφος, άόριστος, αυξάνων όλονέν.

— Πατέρα, τί ακούεις; ήρώτησε και πάλιν.

‘Ο πατήρ, χωρίς να κινήση την κεφαλήν και τους όφθαλμούς, ήπλωσε την χείρα προς τον λοχαγόν, τον εκράτησεν από τον βραχίονα, τον έσυρε και τον ήρώτησε χαμηλοφώνως:

— Λοχαγέ, ακούεις τίποτε;

— Τίποτε.

Την στιγμήν εκείνην ήκούσθη μία μακρυνή φωνή, ως να ήτο στρατιωτικόν πρόσταγμα. ‘Ο θόρυβος ήκούετο καλλίτερα.

— Λοχαγέ! εκραύγασεν έξαφνα ο γέρον και ετινάχθη να πηδήση κάτω από το κρεβάτι, αυτά είναι κανόνια!

‘Ο λοχαγός έταράχθη.

— Αυτή είναι η πυροβολαρχία σας!

— Μά! είναι άδύνατον να ήναι! άπατάσθε, δεν είναι η πυροβολαρχία μου . . . Σας βεβαιώ.

— Είναι η πυροβολαρχία σας! επαναλαμβάνω. ‘Εγω την αισθάνομαι! . . . έγω την βλέπω! Την άλήθειαν, την άλήθειαν, κύριε λοχαγέ!

‘Η φωνή του ειχε κάτι το επιβλητικόν.

— Μά όχι! επανέλαβεν ο λοχαγός, φωνάζων δυνατά, διά να πνίξη τον θόρυβον, το αυτό έκαμνον και όλοι οι άλλοι — Δεν είναι δυνατόν, έγω ήλθα μόνος μου. ‘Η πυροβολαρχία μου είναι εις την πόλιν από πολλές ήμέρας. ‘Ο,τι ακούετε, είναι μία σειρά άμαξών με πολεμφοδία. Πιστεύσατέ το: τί συμφέρον έχω να σας γελάσω;

— Σιωπήσατε όλοι! έφώναξεν επιτακτικώς ο γέρον, έλευθερούμενος από τας άγκάλας των υιών του. Να σιωπήσετε όλοι.

‘Ητο άδύνατον να παρακούσουν, ήκούσθη τώρα καθαρά-καθαρά ο θόρυβος των άμαξών, ο ποδοβολητός των ίππων και τα προστάγματα των αξιωματικών.

— ‘Α! έγω σας το έλεγα! έφώναξε με θριαμβευτικήν φωνήν ο δυστυχής γέρον, έξαλλος από την χαράν του. Σας το έλεγα έγω! Μά το ήσθάνετο η ψυχή μου, οτι ήσαν κανόνια! ‘Εγω τα έβλεπα . . . ‘Εδω, τώρα, άμέσως τα φορέματά μου, θέλω να σηκωθώ . . ., θέλω να καταβώ . . .

— ‘Α! όχι, πατέρα! όχι! όχι! έφώναξαν όμοι και οι τρεις υιοί, δεν πρέπει να καταβής, είσαι άρρωστος, ήμπορεί να πάθης.

Και προσεπάθουν να τον κρατήσουν ακίνητον επάνω εις το κρεβάτι. ‘Αλλ’ εκείνος ήνοιξε τους βραχίονας με δύναμιν και σπρώχνων όλους:

— ‘Αφήσατέ με, έφώναξε. Παναγία μου! Θα μ’ αποθάνετε! ‘Εδω τα ρουχά μου, γρήγορα τα θέλω!

Και έκαμε να ριφθή κάτω από την κλίνη. ‘Εκείνοι τον ήμτόδισαν, άλλ’ ήσαν πλέον άδύνατον να τον κρατήσουν, έπρεπε να ύτακούσουν. Τω έρωκαν τα ένδύματά του και τον έβούθησαν να ένδυθή, παρακαλούντες αυτόν να παραιτηθή τούτου.

— ‘Οχι! . . . όχι! . . . όχι! . . . επανελάμβανε με πνιγομένην φωνήν. Θέλω να καταβώ! θέλω να ιδώ!

‘Ενδυθείς όπως-όπως και ύποστηριζόμενος από τους υιούς του, έξήλθε με βήματα ακανόνιστα έξω του δωματίου. ‘Εν τω μεταξύ ο λοχαγός έπρόβαλεν εις το παράθυρον, έφώναξε τον ύπολοχαγόν, ο οποίος την στιγμήν εκείνην έπερνούσε κάτωθεν, και τον διέταξε να ταχύνη το βήμα της πυροβολαρχίας. ‘Η διαταγή έξετελέσθη. ‘Ο γέρον, καταβάς εις τον δρόμον, ειδεν αυτήν να φεύγη τροχάδην, έρριψε κραυγήν άπελπισίας, και έκαμε να πέση εις τα γόνατα του λοχαγού, να τον παρακαλέση μ’ έσταυρωμένας χείρας. Συνεκινήθη εκείνος.

— Δεκανέα! έφώναξεν εις τον πρώτον δεκανέα, ο οποίος διήρχετο άπ’ εμπρός του, τρέξε να ειπής εις τον λοχίαν να σταματήση την στήλην.

‘Η στήλη έσταμάτησεν. ‘Ο γέρον, ύποστηριζόμενος πάντοτε υπό των υιών του και έχων πρό αυτού των λοχαγόν, διημυθύνθη, κλονούμενος, προς την πυροβολαρχίαν, η οποία ειχε προπεράσει αρκετόν διάστημα. ‘Ερπασε το τελευταίον πυροβόλον.

‘Ο γέρον έγύρισε προς τον λοχαγόν, και επειδή δεν ήδύνατο να προφέρη λέξιν, έκαμεν έν νεύμα.

— ‘Οχι! δεν είναι αυτό! άπήντησεν ο λοχαγός. ‘Εμπρός!

‘Εν τω μεταξύ έφθασε και ο ύπολοχαγός, έπλησίασαν το δεύτερον πυροβόλον.

— Ούτε αυτό! ‘Εμπρός ακόμη!

‘Επλησίασαν το τρίτον. ‘Ο λοχαγός δεν ειχεν άνάγκη να όμιλήση. ‘Ο γέρον ώρμησε με μίαν άπίστευτον όρμήν επάνω εις το κανόνι και το έννηγαλίσθη εις το μέσον. ‘Ο υιός του εκπνύων το έφίλησεν εις το στόμα.

— ‘Εδω! έδω! έφώναξεν ο λοχαγός, κτιπών την παλάμην του εις το στόμα.

‘Ο πατέρας ήπλωσε τους βραχίονας εις το στόμα, το έσφιξε εις το στήθος, το σώμά του όλον εκρεμάσθη ως πτώμα επί του πυροβόλου και εκλαιε και έφώναξεν:

— ‘Ω! παιδάκι μου! ώ! παιδί μου!

Εις έν νεύμα του λοχαγού ο λοχίας επέξευσε, κατέβησαν από την άμαξαν οι δύο στρατιώται, ακριβώς εκείνοι, οι οποίοι εκράτησαν τον ψυχοραγούντα λοχίαν, και έστάθησαν και οι τρεις άπ’ όπισω από τον γέροντα. ‘Ο αξιωματικός εις το μέσον, οι δύο στρατιώται δεξιά και άριστερά.

— Κύριε! έφώναξεν ο λοχίας.

‘Ο πατήρ, χωρίς να αποσπάση τους βραχίονας από το στόμα του πυροβόλου, έστράφη και ειδη τους τρεις εκείνους, του ήλθεν άμέσως εις τον νουν η σκηνή, την οποίαν ο λοχαγός του διηγήθη, έπήδησεν επάνω, έρριψε τον ένα βραχίονα δεξιά, τον άλλον άριστερά, γύρω του λαιμού των δύο πυροβολητών, και εκλινε την κεφαλήν επί του στήθους του ύπολοχαγού, ο οποίος, συγκινημένος, έννηγαλίσθη την κεφαλήν του και του έδωσεν επί του μετώπου το φίλημα εκείνο, το όποιον ειχε δώσει επί του πεδίου της μάχης εις τον θνήσκοντα υιόν του.

— ‘Ολοι παιδιά μου! εκραύγασεν ο άτυχής πατήρ. ‘Ολοι παιδιά μου!

‘Ο λοχαγός διέταξε και όλοι οι στρατιώται εκαιρέτησαν στρατιωτικώς. ‘Ο καλός γέρον ήσθάνθη να τρέμουν τα γόνατά του, κατέπεσεν εις τας άγκάλας των υιών του. ‘Εντός όλίγου και το τελευταίον πυροβόλον της πυροβολαρχίας έχάνετο κάτω, εις το βάθος του δρόμου. ‘Ο γέρον από την θύραν της οικίας του το άπεχαιρέτα με το χέρι του, ως να έφευγε μαζί και το νεκρό παιδί του.

— ‘Ω! πατέρα! ειπεν ένας από τους υιούς του, ο άδελφός μας δεν απέθανε!

Κ’ εκείνος, ύψώνων υπερήφανα την κεφαλήν του:

— Και ούτε θ’ αποθάνη ποτέ! . . .

Ο ΟΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΙΡΩΝΕΙΑΣ

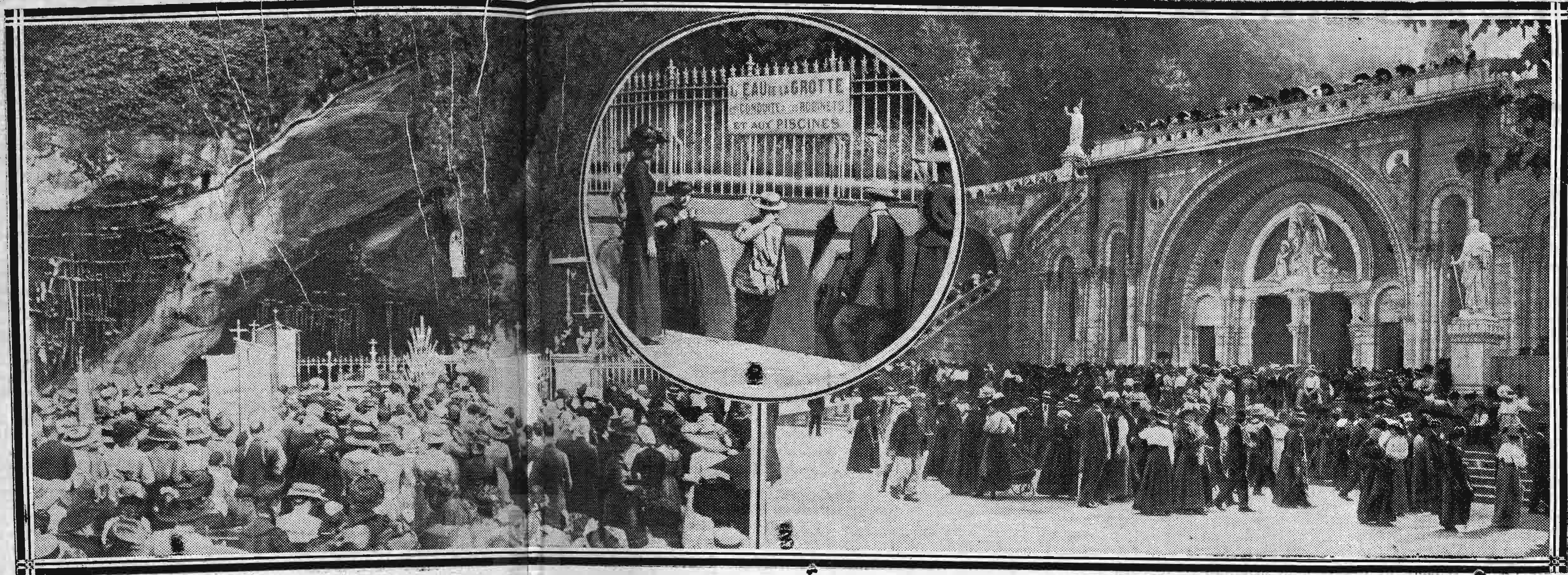
Δέν ήξεύρω πού εἶρεται τὴν στιγμὴν αὐτὴν ὁ κύριος Μεντζικὼφ καὶ εἰς τί καταγίνεται. Πού ἄλλο θέλετε ὁμῶς νὰ εὐρῶσεται, παρὰ εἰς τὸ ἐγαστήριόν του; Καὶ ἐφ' βροντοῦν τὰ τηλεβόλα τῶν δύο πατριδῶν, τῆς Ρωσίας καὶ τῆς Γαλλίας, αὐτός, σκυμμένος εἰς τὸν φακὸν τοῦ μικροσκοπίου του, ἢ ὑψώνων πρὸς τὸ φῶς, μὲ τὴν εἰρηρικὴν χειρονομίαν τῆς σοφίας καὶ τῆς ἀγάπης, ἕνα δοκιμαστικὸν σωλῆνα, περιέχοντα κάποιαν μικροβιακὴν καλλιέργειαν, θ' ἀφίην τὴν σκέψιν καὶ τὸ αἶσθημά του νὰ πλανῶνται γύρω ὅπῃ τὸ προσφιλές του ἰδανικόν, τὴν νίκην τοῦ θανάτου, τὴν κατατρόπωσιν τοῦ γήρατος, τὴν εὐδαιμονίαν τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ αἷμα τῆς πλέον σφριγηλῆς νεότητος ποτίζει ὡς χεῖμαρος τοὺς κάμπους καὶ τὰ βουνά καὶ βάφει ἄλλα τὰ νερά τῶν θαλασσῶν, καὶ ὁ Θάνατος, καλεσμένος τῆς πλέον ὠραίας Ζωῆς, πίνει ἀπὸ ποτήρι καμπανίτου τὸ αἷμα τῆς εἰς τὸ τραπέζι, πού του ἔχει στρώσει καὶ ἀνθοστολίσαι μὲ τὰ ἴδια τῆς χεῖρα.

Ἴδου ἡ Εἰρωνεία, δίδουσα μόνη τῆς τὸν δύσκολον ὀρισμὸν τῆς.

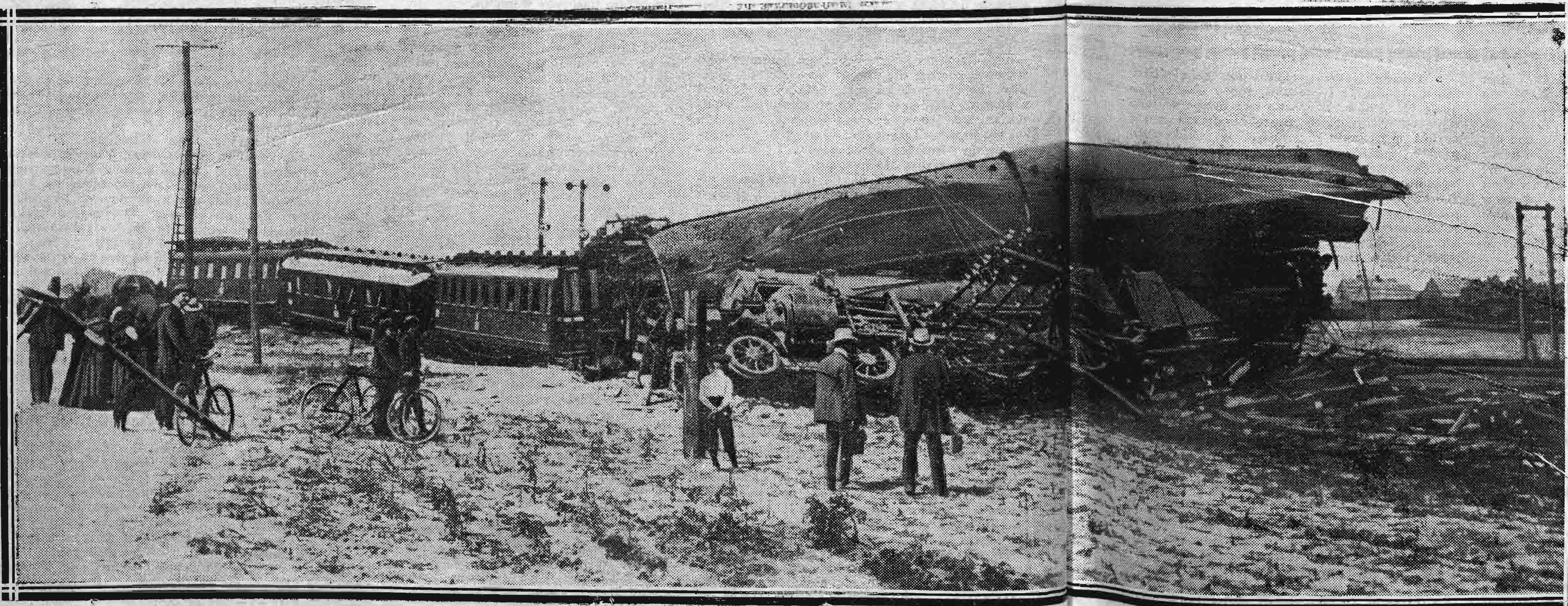
**

Τὸ Γαλλικὸν Ἐπιτελεῖον καὶ τὸ Ἰνστιτούτον Παστέρ ἐργάζονται πυρετωδῶς αὐτὴν τὴν στιγμὴν καὶ ἐργάζονται ταυτοχρόνως. Ἀλλὰ περισσότερο μὲ συγκινεῖ ὁ γυρῶς καὶ κινάλευκος ἀρχηγὸς τοῦ δευτέρου, ὁ ἀρχηγὸς τῶν ματαίων καὶ εἰρηρικῶν ἀγώνων. Τί νὰ σκέπτεται τάχα ὁ γηραιὸς λατροφιλόσοφος τῆς αἰσιοδοξίας διὰ τὴν τελικὴν τὴν νίκην καὶ διὰ τὴν πρακτικότητά τῆς νίκης αὐτῆς; Τὸ γήρας λοιπὸν εἶναι μία ἀσθένεια, ὅπω; κάθε ἄλλη

Ἡ ἐντερικὴ μας χλωρίς, τὰ μικρόβια αὐτὰ τοῦ ἐντερικοῦ μας σωλῆνος, πού ἔμεινε τόσος μακρὸς καὶ περιπλοκός, ἀπὸ παλαιὰς προγονικῆς ἀνάγκης, μὴ ὑφισταμένης πλέον, αἱ τοξίναι, τὰς ὁποίας χύνουν εἰς τὴν κυκλοφορίαν μας αἱ σφαίραι αὐταὶ τῶν μικροσκοπικῶν ἐχθρῶν, αὐτὰ εἶναι τὰ σίτι, πού ἀσπρίζουν τὰς τρίχας μας, πού ρυθιδώνουν τὸ πρόσωπόν μας καὶ μᾶς κάνουν νὰ γέρνομεν πρὸς τὴν γῆν, διὰ νὰ κατέβωμεν εἰς ἕνα ἄδικον καὶ πρόωρον τάφον. Ἄν δὲν ὑπῆρχον τὰ μικρόβια αὐτὰ καὶ αἱ τοξίναι αὐταί, ὁ χειμὼν τοῦ γήρατος δὲν θὰ ἦτο τὸσον πρόωμος καὶ κακός. Θὰ ἐφθάναμεν ὅλη εἰς τὰ χρόνια τῶν πατριαρχῶν τῆς Γραφῆς καὶ «πλήρεις ἡμερῶν», κορεσμένοι ἀπὸ ἡμέρας, ὡς μεταφράζει τὸ χωρίον ὁ λατροφιλόσοφος τῆς αἰσιοδοξίας, θὰ εἴχομεν τὴν γλυκύτεν νύσταν τοῦ θανάτου, ὅπως ἔχομεν τὴν νύσταν τοῦ ὕπνου. Καὶ ὁ γηραιὸς ἐπιτελεάρχης τῆς ἐπιστήμης θὰ ἐξακολουθῆ νὰ ἐπιστρατεύῃ τὸν γενναῖον στρατὸν τῆς σωτηρίας. Ἐπιστρατεύσειν ἤδη τὰ μικρόβια τῆς γαλακτικῆς ζυμώσεως; Θὰ ἐπαρκέσουν τάχα αὐτὰ διὰ τὸν

Περιφορὰ λιτανείας ἐν τῇ διασήμεν ἐκκλησίᾳ τῆς Παναγίας τοῦ Λουρδ τῶν Παρισίων ὑπὲρ ἀναρρώσεως τῶν πληγωμένων στρατιωτῶν.

Μεταφορὰ καταστροφέντος γαλλικοῦ ἀεροπλάνου.

μέγαν ἀμυντικὸν καὶ ἐπιθετικὸν πόλεμον; Τὸ γιαιῶρι θὰ δώσῃ τὴν τελικὴν νίκην; Ἡ θὰ κληθῶν καὶ ἄλλαι ἡλικίαι ὑπὸ τὰ δόξα; Περὶ αὐτοῦ πρόκειται ν' ἀποφανθῆ τὸ ἐπιτελεῖον τοῦ Ἰνστιτούτου Παστέρ, ὑπὸ τὸν μέγαν τοῦ ἀρχηγόν.

**

Τὰ μικρόβια ἐν τῷ μεταξὺ θὰ γελοῦν μέσα εἰς τοὺς δοκιμαστικὸς σωλῆνας, τοὺς θεραπευτικὸς ζωμούς καὶ τοὺς ἐκπαιστικὸς κλιβάνους. — Ἀλλοίμονον, κύριε καθηγητά! Δὲν βλέπετε τί γίνεται ὀλίγον παραπέρα ἀπὸ τὴν μύτην σας; Ἐμεῖς λοιπὸν μαθαίνομεν τὰ ρόδα τῆς ζωῆς, ἐμεῖς δηλητηριάζομεν τὸ αἷμα τῆς νεότητος; Ἀλλὰ σηκώστε ἐπὶ τέλους τὸ κεφάλι σας ἀπὸ τὸν φακόν, βγῆτε στὸ παράθυρον τοῦ Ἰνστιτούτου, κινεῖτε λίγα καὶ τί γίνεται παραέξω. Δὲν ἀκοῦτε τὴν φοβερὰν καὶ ἀπαισίαν βροντὴν τῶν κανονιῶν; Οἱ μαγιαρονέτες δὲν σὰς στέλλουν ἀπὸ μακρὰ τὴν ἀστραπὴν των; Τὸ αἷμα τῆς νεότητος, ἀμύλων ἀπὸ τὴν ἐχθραν μας, γεμᾶτον φῶς καὶ θερμότητα, χύνεται κρουνηδὸν εἰς τὴν γῆν, καὶ ἡ ζωὴ ἔσπῃ, ὡς φοβισμένον πουλί, πρὸς τὸν οὐρανόν, πού δὲν τὴν ἐκάλεσε. Καὶ σεις, κύριε καθηγητά, ὑπολογίζετε ἀκόμη τὸ ἔργον μας μέσα εἰς τὰ σκότη τῶν ἐντερικῶν σωλῆνων καὶ ἀγωνίζεσθε νὰ χαρίστετε δέκα χρόνια ζωῆς ἀκόμη εἰς τὸν ξεμωραμένον ἐπιστάτην τοῦ Ἰνστιτούτου, διὰ νὰ ἀισθανθῆ μὰ μέρα τὴν εὐχαρίστησιν τῆς νύστας τοῦ θανάτου; Ἄ! κύριε καθηγητά, κύριε Μεντζικὼφ, δὲν πετᾶτε ἀπὸ τὰ παράθυρα ὄλους τοὺς κλιβάνους σας καὶ ὄλους σας τοὺς δοκιμαστικὸς σωλῆνας; Δὲν χύνετε εἰς τὸ γουᾶρτερ - κλόζετ σας ὄλους τοὺς θεραπευτικὸς ζωμούς σας; Δὲν περιφρονεῖτε ἐπὶ τέλους τοὺς ἐντερικὸς σωλῆνας τῶν ἀνθρώπων καὶ τὴν χλωρίδα των; Δὲν μᾶς λέτε τουλάχιστον, κύριε καθηγητά: Ἡ αἰσιοδοξία φιλοσοφία σας δὲν ὑπέφερε καθόλου τὰς τελευταίας αὐτὰς ἡμέρας; Τί λέτε π. χ. τώρα διὰ τὰς δυσαρμονίας τῆς φύσεως καὶ τῆς ζωῆς καὶ τὴν θεραπείαν αὐτῶν; ... Ἀκοῦτε; τὸ ὥρολογιον τοῦ Ἰνστιτούτου σημαίνει τὴν δωδεκάτην. Δὲν θὰ πᾶτε τουλάχιστον νὰ προγευματίσετε; Τὸ γιαιῶρι σας σὰς περιμένει. Ἴσως θὰ κερδίσετε μὲ αὐτὸ πέντε χρόνια ζωῆς ἀκόμη, διὰ νὰ ἰσοφαρίσετε ὄλην τὴν ἀπειρίαν τῆς ζωῆς, πού ἐξατμίζεται αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἀπὸ τὴν ἐπιφανείαν τοῦ πλανήτου. Εἶναι τὸ μόνον, πού σὰς μένει ἀκόμη νὰ κόμειτε, κύριε καθηγητά, ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος. Καλὴν σας δρεξίν. Καλὴν σας δρεξίν...

**

Καὶ ἡ Εἰρωνεία θὰ ἐξακολουθῆ νὰ δίδῃ τὸν δύσκολον ὀρισμὸν τῆς.
ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΙΣΑΒΕΛΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

συνέχεια από σελ. 54

17. Ἡ Ἰσαβέλλα ὠμίλησε τέλος.

Τὴν πρωτὴν τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἡ Ἰσαβέλλα εἶπε μὲ τὸν ἑαυτὴν τῆς :

— Ὁ Ὀλιβιέ θὰ συνελήφθη ἐξάπαντος. Ἐν τούτοις, ἂν δὲν συνελήφθη ἀκόμη, πρέπει τότε νὰ ὑπάγω εἰς συνάντησίν του, διὰ νὰ τὸν εἰδοποιήσω περὶ τοῦ κινδύνου, ὃ ὁποῖος τὸν ἐπαπειλεῖ.

Καὶ ἡ Ἰσαβέλλα, ἀσπασθεῖσα τὴν κοιμωμένην ἀκόμη ἀδελφὴν τῆς, ἐξῆλθε. Μίαν ὥραν δὲ μετὰ ταῦτα εὗρίσκετο πλησίον τοῦ οἰκίσκου, τὸν ὁποῖον ὠρίζεν ἡ ἐπιστολή. Εἰς τὸν δρόμον πολλάκις ἐτρόμαξεν ἐνόμιζεν, ὅτι διέκρινε χωροφύλακας νὰ περιφέρονται, ἐν τούτοις οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξακριβώσῃ. Αἰφνης, πλησίον τῆς, βλέπει νὰ περιᾶ κάποιος. Εἶναι κάτωχρος. Εἶναι ὁ Ἰάκωβος! Ἡ Ἰσαβέλλα μόλις τὸν ἀνεγνώρισεν.

Πρὸς στιγμὴν ἠθέλησε νὰ τὸν σταματήσῃ, νὰ τὸν ἐρωτήσῃ, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε, καὶ ὁ Ἰάκωβος διῆλθε ταχέως πρὸ αὐτῆς.

Ἡ κόρη διευθύνεται τότε εἰς τὸν ἐρημον οἰκίσκον. Τὸν γνωρίζει καλὰ ἀπὸ τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν εὗρέθησαν ἐκεῖ ἡμιθανεῖς. Δὲν τολμᾷ νὰ εἰσέλθῃ. Ἐν τούτοις φωνάζει :

— Ὀλιβιέ! Ὀλιβιέ!

Οὐδεὶς ἀπαντᾷ.

— Ὁ Ὀλιβιέ, σκέπτεται ἡ Ἰσαβέλλα, δὲν ἦλθε.

Καὶ καθιστάσασα, ἐμβῆκεν εἰς τὸν οἰκίσκον. Ἀλλὰ πρὸ αὐτῆς βλέπει τὸν Ὀλιβιέ, ἐκτάδην, μὲ τὸ τελευταῖον μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη.

Ἐκβάλλει φωνὴν ἀπέλπιδα. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς θολοῦνται καί, χάσασα τὰς δυνάμεις τῆς, ρίπτεται εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ νεκροῦ. Ὄταν συνῆλθεν, ἐσκέφθη νὰ φύγῃ καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν ἔξοδον, ἀλλὰ πρὸ τῆς θύρας συναντᾷ δύο χωροφύλακας. Εἰς ἐξ αὐτῶν τὴν ἀπωθεῖ πρὸς τὰ ἐντὸς καὶ ὁ ἄλλος κύπτει νὰ ἐξετάσῃ τὸ πτώμα.

— Εἶναι πολὺ ἀργά! εἶπεν, ἀπέθανεν!

Καὶ ἐπλησίασαν πρὸς τὴν Ἰσαβέλλαν. Παρ' αὐτῆς θὰ ἐμάνθανον τὸ μυστήριον τοῦ θανάτου.

Τὰ ἀρόπια αὐτὰ γεγονότα, εἰς τὰ ὁποῖα τόσοι μοιραῖως περιεπλάκη ἡ Ἰσαβέλλα, καὶ ἡ παρουσία τῆς ἀστυνομικῆς ἀρχῆς, ἀντὶ νὰ ταράξουν τὸ πνεῦμα τῆς κόρης, τὸνναντίον μάλιστα τῆς ἀπέδωσαν ψυχραιμίαν. Προητοιμάσθη νὰ ἀντιμετωπίσῃ πλέον τὰ πάντα. Ἐν μιᾷ στιγμῇ διῆλθον διὰ τοῦ πνεύματος τῆς κόρης μερικαὶ σκέψεις. Ἡ ἐξαλλος φυγὴ τοῦ Ἰακώβου τὸν ἐνοχοποιεῖ. Ὁ Ὀλιβιέ, δειλός, ἀφοῦ ἦτο δολοφόνος καὶ πλαστογράφος, δὲν θὰ εἶχε τὸ θάρρος νὰ αὐτοκτονήσῃ. Τὸ δὲ περιστροφὸν, τὸ ὁποῖον εὗρέθη εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ θύματος, τὸ περιστροφὸν ἐκεῖνο, ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν ἐχωρίζετο ὁ Ἰάκωβος, ἐπρόδιδε τὸ μεταξὺ ἀδελφῶν ἐπισυμβάν δρᾶμα. Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ χωροφύλακες ἐξήταζον τὸ πτώμα.

— Ἰδοῦ, λέγει ὁ εἷς, ἐν περιστροφὸν εἰς τὴν τσέπην τοῦ νεκροῦ· εἶναι γεμᾶτο!

— Αὐτό, ἀπήντησεν ὁ ἄλλος, ἀνῆκεν εἰς τὸν νεκρὸν, ἐνῶ τὸ ἄλλο, ποῦ εὗρέθη εἰς τὸ πλευρὸν του καὶ ἀπὸ τὸ ὁποῖον λείπει μία σφαῖρα καὶ εἶναι ἀκόμη ζεστό, τίνας νὰ εἶναι ἀρά γε; Δὲν πρόκειται λοιπὸν περὶ αὐτοκτονίας, ἀλλὰ περὶ δολοφονίας!

— Ἀκριβῶς, ἔχω ἰδεῖ πολλοὺς αὐτοκτονήσαντας μὲ περιστροφὸν. Ὅλοι αὐτοὶ στηρίζουν τὴν κᾶναν τοῦ ὄπλου εἰς τὸ σῶμ' ἰ των καὶ καίουν μὲ τὴν φωτιὰ τῆς ἐκπυρσοκροτήσεως τὰ ροῦχα καὶ τὸ δέρμα των. Ἐδῶ ἡ πληγὴ δὲν ἔχει καψίματα· θὰ εἰπῇ, ὅτι ἡ σφαῖρα ἐρρίφθη ἀπὸ κάποια ἀπόστασιν.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἤκουε τρέμουσα. Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ κατηγοροῦν οἱ χωροφύλακες τὸν Ἰάκωβον.

Οἱ χωροφύλακες ἤρχισαν νὰ συνομιλοῦν μὲ χαμηλὴν φωνήν. Ἡ Ἰσαβέλλα ἐνέτεινε τὸ οὖς. Ἦκουσε τὸν ἓνα νὰ λέγῃ :

— Τὸν εἶδα νὰ τρέξῃ σὰν τρελλός, καὶ ἔλεγεν : «ἀλήθεια! εἶμαι ἐγώ;» ἢ κάτι παρόμοιον· ἐξάπαντος αὐτὸς θὰ τὸν ἐφόνευσεν!

— Εἶναι χαμένος ὁ Ἰάκωβος, ἐσκέφθη ἡ Ἰσαβέλλα, ἂν τὸν κατηγορήσουν. Ἄν ἐρωτηθῇ, οὐδὲν θ' ἀρνηθῇ. Πρέπει μὲ κάθε τρόπον νὰ τὸν σώσω.

Ἐκλείσθη τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς διὰ νὰ συγκεντρώσῃ τὰς σκέψεις τῆς καὶ διὰ νὰ λάβῃ περισσότερον θάρρος. Ἐπειτα, στρεφομένη πρὸς τοὺς χωροφύλακας,

— Ὅχι, τοὺς εἶπε διὰ σταθερᾶς φωνῆς, δὲν ἀπατάσθε!

Οἱ χωροφύλακες ἐστράφησαν ἀποτόμως πρὸς αὐτήν.

— Τί ξεύρεις;

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐδολοφονήθη!

Ἐπλησίασαν πρὸς τὴν κόρην καὶ τὴν ἠρώτησαν :

— Καὶ ξεύρεις ποιδὸς τὸν ἐσκότωσε;

— Μάλιστα!

— Εἰπέ.

— Ἐγώ!

(ἀκολουθεῖ)

Ο ΕΡΩΣ

ΕΙΣ ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΒΟΥΝΑ

Ο ΠΑΥΛΟΣ ΓΙΟΥΝΙΣΤΣ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΝΑΤΑΛΙΑΝ ΔΟΡΜΙΤΣ

Μάιος 18***

«Ὁραία μου Νατάλια,

Δὲν εὗρίσκω λόγους νὰ σοῦ ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ τὴν ἱκανοποίησίν μου. Σ' ἐκαταχόρησα κυριολεκτικῶς τρεῖς ἡμέρας κατὰ σειρὰν! Σὲ εἶδα, Σὲ ἐθαύμασα, Σὲ ἠσθάνθη. Ὅλαι μου αἱ αἰσθήσεις Σὲ ἐλάτρευσαν. Ἀλλὰ τί ὠφελεῖ; Ἡ ἀφθονος αὐτὴ συνήθεια θὰ μὲ κάμῃ νὰ αἰσθανθῶ καὶ πάλιν ἐπιὸδυνηρότερον τὴν στέρησίν σου...

Πότε θὰ Σὲ ξαναἰδῶ; Θεέ μου! Πόσον ἦσο ὠραία!... Σήμερον μάλιστα! Σήμερον ἦσο θαῦμα! Γοητεία καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν! Τί ἦθος!... τί ὄλον! τί λεπτομέρεια!... Πόσον πρέπει νὰ ἦσαι ὑπερήφανος διὰ τὸν ἑαυτὸν σου! Σκορπᾶς παντοῦ τὸν ἔρωτα, παντοῦ, ὅπου σταθῆς καὶ ὅπου μείνης, καὶ δὲν ὑπάρχει ἀκρωτικόσ νὰ μὴ Σὲ βλέπῃ μὲ τοῦ ἔρωτος, καὶ μόνον μὲ τοῦ ἔρωτος, τὰ μάτια.

Ἀλήθεια: εἶναι εὐτύχημα νὰ ἦναι κανεὶς φίλος σου! καὶ εἶναι ἀπόλαυσις νὰ Σ' ἀγαπᾷ καὶ νᾶχη τὸ δικαίωμα νὰ σοῦ τὸ λέγῃ. Θεέ μου! πόσον εἶσαι ὠραία, τῷ ὄντι!... Τί μάτια! τί βλέμμα! τί ἀρμονία καὶ χάρις θωπευτικὴ! Ὄ! πόσον πρέπει νὰ ἦσαι ὑπερήφανος, ἀλλὰ καὶ εὐτυχής, δι' ὅλα αὐτὰ τὰ πλούσια χαρίσματα, μὲ τὰ ὁποῖα Σ' ἐπροίκισεν ἡ φύσις!... Ὑπάρχει ὠραιότερον πράγμα διὰ μίαν γυναῖκα ἀπὸ τοῦ ν' ἀγαπᾶται καὶ νὰ τὸ ξεύρῃ;

Ἐν τούτοις τὸ πόσον ἐγὼ Σὲ ἀγαπῶ, μόνον

ρεῖ νὰ τὸ ὑπολογίσῃ καὶ νὰ τὸ εἰπῇ. Διότι εἶναι ἀδύνατον νὰ προσδιορίσῃ ἄνθρωπος ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον αἰσθάνεται πρὸς κάποιον τὸ ἀπεριορίστω; ὠραῖον. Τώρα μάλιστα, ὅτε μὲ ἔχεις ὀλόκληρον γεμᾶτον ἀπὸ Σένα, ἀπὸ τὴν φωνὴν σου, ἀπὸ τὴν χάριν σου, ἀπὸ τὸ ἄρωμά σου· τώρα, ὅτε τὰ πάντα γιὰ Σένα μόνον μοῦ ὀμιλοῦν καὶ γιὰ Σένα μόνον θέλουν νὰ τοῖς ὀμιλῶ κ' ἐγώ· τώρα λοιπὸν εἶσαι δι' ἐμὲ κάτι περισσότερον ἀπὸ τὸ πᾶν! Καὶ τόσο ἦδη μοῦ εἶσαι ἀπαραίτητος, ὥστε οὔτε κἂν μὲ μέλλει πλέον διὰ τὸ μέλλον.

Ἄς εἴθῃ ἐπὶ τέλους τὸ μέλλον αὐτό! Δὲν τὸ φοβοῦμαι. Ἦμπορεῖ νὸ χαλῶσῃ τὸ πᾶν, ν' ἀναστατώσῃ τὰ πάντα, ν' ἀνατρέψῃ καθεστῶτα καὶ συνθήκας. Ἐκεῖνο, τὸ ὅτι ν' δὲν θὰ ἠμπορέσῃ ποτέ, διότι εἶναι ἀδύνατον, διότι ὑπερβαίνει τὰς δυνάμεις τῆς φύσεως, εἶναι ν' ἀποσπάσῃ τὴν ἀγάπην σου καὶ τ' ὄνομα σου μὲς' ἀπ' τὴν ψυχὴν μου.

Θὰ Σ' ἀγαπῶ καὶ τότε, ὅπως, καὶ τώρα, καλλίτερον ἴσως καὶ ἀπὸ τώρα. Δι' ἐμὲ θὰ εἶσαι πάντοτε ἡ ὠραία Νατάλια τῆς σήμερον, ἡ μόνη μου καλλίστη φίλη, ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ, καὶ θ' ἀγαπῶ, καὶ θ' ἀγαπῶ, καὶ θ' ἀγαπῶ... Ἄ! ἔπρεπε νὰ ἦσαι εἰς τὴν θέσιν μου, ν' ἀγαπᾶς ὅπως Σ' ἀγαπῶ, διὰ νὰ ἴδῃς πόσα ὠραία πράγματα φαντάζεται γιὰ Σένα ἡ ψυχὴ μου. Μὴ ἀκούσεις τί λέγει ὁ μὲν καὶ ὁ δέ: Ὑπάρχουν πράγματα, τὰ ὁποῖα λέγονται καὶ γράφονται κατὰ συνθήκην, ἀλλ' ὑπάρχουν καὶ πράγματα, τὰ ὁποῖα τὰ αἰσθάνεται κανεὶς πολὺ πρὶν νὰ τὰ εἰπῇ, πολὺ πρὶν καὶ νὰ τὰ γράψῃ.

Νατάλια! ξεύρεις βέβαια, ὅτι δὲν φλυαρεῖ κανεὶς πάντοτε καὶ ὅτι ὑπάρχουν καὶ μερικαὶ λέξεις, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τὴν ἰδαιωτέραν προσευχὴν. Καὶ ἂν, πραγματικῶς, «προσεύχωμαι», σημαίνει, λέγω, ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον αἰσθάνομαι, ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ποθῶ καὶ τὸ ὁποῖον θέλει ἡ ψυχὴ μου αἰ τοῖς λοιπὸν! Νατάλια, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸς λέξεις μου αὐτάς, τὰς σελίδας μου αὐτάς καὶ ὁ Θεὸς ἀκόμη θὰ ἦτο ὑπερήφανος ν' ἀκούσῃ καὶ νὰ διαβάσῃ!... Τόσον πολὺ Σὲ ἀγαπῶ, καὶ

Ἐγὼ! Ὅχι, τοὺς εἶπε διὰ σταθερᾶς φωνῆς, δὲν ἀπατάσθε!

Οἱ χωροφύλακες ἐστράφησαν ἀποτόμως πρὸς αὐτήν.

Τί ξεύρεις;

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐδολοφονήθη!

Ἐπλησίασαν πρὸς τὴν κόρην καὶ τὴν ἠρώτησαν :

Καὶ ξεύρεις ποιδὸς τὸν ἐσκότωσε;

Μάλιστα!

Εἰπέ.

Ἐγώ!

(ἀκολουθεῖ)

Ἐγὼ! Ὅχι, τοὺς εἶπε διὰ σταθερᾶς φωνῆς, δὲν ἀπατάσθε!

Οἱ χωροφύλακες ἐστράφησαν ἀποτόμως πρὸς αὐτήν.

Τί ξεύρεις;

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐδολοφονήθη!

Ἐπλησίασαν πρὸς τὴν κόρην καὶ τὴν ἠρώτησαν :

Καὶ ξεύρεις ποιδὸς τὸν ἐσκότωσε;

Μάλιστα!

Εἰπέ.

Ἐγώ!

(ἀκολουθεῖ)

Ἐγὼ! Ὅχι, τοὺς εἶπε διὰ σταθερᾶς φωνῆς, δὲν ἀπατάσθε!

Οἱ χωροφύλακες ἐστράφησαν ἀποτόμως πρὸς αὐτήν.

Τί ξεύρεις;

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐδολοφονήθη!

Ἐπλησίασαν πρὸς τὴν κόρην καὶ τὴν ἠρώτησαν :

Καὶ ξεύρεις ποιδὸς τὸν ἐσκότωσε;

Μάλιστα!

Εἰπέ.

Ἐγώ!

(ἀκολουθεῖ)

Ἐγὼ! Ὅχι, τοὺς εἶπε διὰ σταθερᾶς φωνῆς, δὲν ἀπατάσθε!

Οἱ χωροφύλακες ἐστράφησαν ἀποτόμως πρὸς αὐτήν.

Τί ξεύρεις;

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐδολοφονήθη!

Ἐπλησίασαν πρὸς τὴν κόρην καὶ τὴν ἠρώτησαν :

Καὶ ξεύρεις ποιδὸς τὸν ἐσκότωσε;

Μάλιστα!

Εἰπέ.

Ἐγώ!

(ἀκολουθεῖ)

Ἐγὼ! Ὅχι, τοὺς εἶπε διὰ σταθερᾶς φωνῆς, δὲν ἀπατάσθε!

Οἱ χωροφύλακες ἐστράφησαν ἀποτόμως πρὸς αὐτήν.

Τί ξεύρεις;

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐδολοφονήθη!

Ἐπλησίασαν πρὸς τὴν κόρην καὶ τὴν ἠρώτησαν :

Καὶ ξεύρεις ποιδὸς τὸν ἐσκότωσε;

Μάλιστα!

Εἰπέ.

Ἐγώ!

(ἀκολουθεῖ)

Ἐγὼ! Ὅχι, τοὺς εἶπε διὰ σταθερᾶς φωνῆς, δὲν ἀπατάσθε!

Οἱ χωροφύλακες ἐστράφησαν ἀποτόμως πρὸς αὐτήν.

Τί ξεύρεις;

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐδολοφονήθη!

Ἐπλησίασαν πρὸς τὴν κόρην καὶ τὴν ἠρώτησαν :

Καὶ ξεύρεις ποιδὸς τὸν ἐσκότωσε;

Μάλιστα!

Εἰπέ.

Ἐγώ!

(ἀκολουθεῖ)

Ἐγὼ! Ὅχι, τοὺς εἶπε διὰ σταθερᾶς φωνῆς, δὲν ἀπατάσθε!

Οἱ χωροφύλακες ἐστράφησαν ἀποτόμως πρὸς αὐτήν.

Τί ξεύρεις;

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐδολοφονήθη!

Ἐπλησίασαν πρὸς τὴν κόρην καὶ τὴν ἠρώτησαν :

Καὶ ξεύρεις ποιδὸς τὸν ἐσκότωσε;

Μάλιστα!

Εἰπέ.

Ἐγώ!

(ἀκολουθεῖ)

Ἐγὼ! Ὅχι, τοὺς εἶπε διὰ σταθερᾶς φωνῆς, δὲν ἀπατάσθε!

Οἱ χωροφύλακες ἐστράφησαν ἀποτόμως πρὸς αὐτήν.

Τί ξεύρεις;

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐδολοφονήθη!

Ἐπλησίασαν πρὸς τὴν κόρην καὶ τὴν ἠρώτησαν :

Καὶ ξεύρεις ποιδὸς τὸν ἐσκότωσε;

Μάλιστα!

Εἰπέ.

Ἐγώ!

(ἀκολουθεῖ)

Ἐγὼ! Ὅχι, τοὺς εἶπε διὰ σταθερᾶς φωνῆς, δὲν ἀπατάσθε!

Οἱ χωροφύλακες ἐστράφησαν ἀποτόμως πρὸς αὐτήν.

Τί ξεύρεις;

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐδολοφονήθη!

Ἐπλησίασαν πρὸς τὴν κόρην καὶ τὴν ἠρώτησαν :

Καὶ ξεύρεις ποιδὸς τὸν ἐσκότωσε;

Μάλιστα!

Εἰπέ.

Ἐγώ!

(ἀκολουθεῖ)

Ἐγὼ! Ὅχι, τοὺς εἶπε διὰ σταθερᾶς φωνῆς, δὲν ἀπατάσθε!

Οἱ χωροφύλακες ἐστράφησαν ἀποτόμως πρὸς αὐτήν.

Τί ξεύρεις;

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐδολοφονήθη!

Ἐπλησίασαν πρὸς τὴν κόρην καὶ τὴν ἠρώτησαν :

Καὶ ξεύρεις ποιδὸς τὸν ἐσκότωσε;

Μάλιστα!

Εἰπέ.

Ἐγώ!

(ἀκολουθεῖ)

Ἐγὼ! Ὅχι, τοὺς εἶπε διὰ σταθερᾶς φωνῆς, δὲν ἀπατάσθε!

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Ο φίλος μου με έπιασεν από τα χέρια, μ' έκίνησε δεξιά-άριστερά, ως άρχιερατική γνώμη, και επί τέλους με είπεν :

— Όμολόγησε, φίλε μου, ότι είσαι εύτυχής !
— Τι ; Κανένα τηλεγράφημα ; Τό λαχείον ; Η πεθερά μου ίσως ;

— Όχι, αδελφέ ! Τίποτε από αυτά . . . Βλέπεις αυτόν τόν γέρον τόν κιτρινιασμένο, με τό ένα μάτι και με τό σπασμένο κεφάλι ;

— Έστρεψε με χαρακτηριστική άπογοήτευσιν και είδα τόν άνθρωπον, πού μ' έδεικνυεν ο φίλος μου.

— Καλά, τόν βλέπω, μά δέν μπορώ νά καταλάβω τί σχέσιν έχει αυτός ο άνθρωπος με τήν εύτυχίαν, πού μ' έλεγες.

— Περίμενε. Αυτός, πού βλέπεις, είναι ο πειδ δυστυχής άνθρωπος τού κόσμου. Δέν έπέρασε λιμός, σεισμός, καταποντισμός, πού νά μη τόν έβλαψε . . .

— Τι κρύο ! έψιθύρισα.
Ο φίλος μου έκαμε πώς δέν εκατάλαβε και έξηκολούθησε :

— Λοιπόν, αγαπητέ, αυτός, πού βλέπεις, είχεν έξ παιδιά και δέν έχει κανένα, είχε δύο μάτια και έχει ένα, είχε δύο πόδια και τού έμεινεν ένα, και παρ' όλίγον προχθές νά τού φύγη και τό κεφάλι απ' τόν λαιμό.

— Μά τήν αλήθεια, δέν μπορώ νά σε καταλάβω σήμερα !

— Και όμως σε τά λέγω άπλούστατα. Είχεν έξ παιδιά : τά δυό τά πήρε ο τύφος, άλλα δύο σκοτώθηκαν, τό πέμπτον έπνίγη και τό τελευταίο δέν θυμούμαι με τί τρόπο παρέδωσε τό πνεύμα.

— Πολύ τραγικός είσαι . . .

— Κι' ακόμη δέν έτελείωσα ! Μιά μέρα, ένφ περιπατούσε, μία μπήκτρα γυναικεία καρφώνεται εις τό άριστερό του μάτι. Τήν ίδιαν έσπεραν, ένφ έπέστρεψε σπίτι του, ξελαφρωμένος από τό ένα του όπικόν όργανον, ένα τραμ τόν ρίπτει κάτω και τόν ξελαφρώνει από τό δεξιό του πόδι. Τόση ήτο ή άπορία τής γυναικός του εκείνην τήν ήμέραν, όταν τόν είδεν ήκρωτηριασμένο νά τής τόν φέρον με τό φορείον, ώστε φώναξε : — Καλά ! κι' ο άλλος μισός πού έμεινε ; — Προχθές θυμάσαι εκείνον τόν άνεμοστρόβιλον ; Ο φίλος ήτο στόν δρόμο. Ένφ περνούσε από μία συνοικία, μία κεραμίδα πέπτει από ένα σπίτι και τού τρυπά τό κεφάλι . . . Κι' ακόμη, κι' ακόμη . . . Αφίνω τά μικροπεισόδια : περιπνευμονίες, τύφους, πούντες, ψώρες, εύλογίες και χίλια άλλα δώρα τής μητρός φύσεως ! ! ! Δέν έπέισθης λοιπόν ακόμη, ότι είσαι εύτυχής ;

Αποκαλύψου, άνθρωπε. Ευχαρίστησε τόν Πλάστην διά τήν εύτυχίαν σου.

Είσαι εύτυχής, διότι δέν έθέρισεν ή άρρώστεια τά παιδιά σου, διότι μία μπήκτρα γυναικεία δέν εισέδυσεν εις τά ένδότερα τού ματιού σου, διότι ένα τραμ δέν είχε κατακτητικώς βλέψεις εις τό πόδι σου.

Δοξολόγησε τόν Ύψιστον, αφού τά κεραμίδια — άν και ξεκάρφωτα — δέν έπεσαν στο κεφάλι σου, αφού κατώρθωσες νά καταπιής ένα ποτήρι νερό, χωρίς νά πνιγής από ασφυξίαν, αφού κατώρθωσες νά διαβάσης τ' άνωτέρω, χωρίς νά πάθης πούντα, τύφο, περιπνευμονία . . .

Αποκαλύψου, δοξολόγησε !
Είσαι εύτυχής !

Π. ΠΑΛΛΙΟΛΟΓΟΣ

ΑΙΣΤΕΙΑ

Η μικρά Χαρίκλεια εξετάζεται έν τφ Ζαπτείφ εις τήν ζωολογίαν. Μετ' άλλας έρωτήσεις, ή διδασκάλισσα λέγει :

— Όνόμασέ μου τώρα και μερικά τετράποδα ζώα.

Η Χαρίκλεια μετά σκέψιν και άργά-άργά :

— Ο σκύλος . . . ή γάτα . . . τό άρνί . . . δύο . . . κότταις . . .

Ο κ. Κουτεντιάδης ήκούσθη λέγων εις τό ζυθοπωλείον «Δόνε» :

— Κρίμα νά μη γεννηθώ στη Γαλλία.

— Γιατί ;

— Θα μιλούσα τώρα δυό γλώσσες σάν νερό. Τήν έλληνικήν, πού ξεύρω, και τήν γαλλικήν.

ΕΥΓΕΝΕΙΑ ΨΥΧΗΣ

Εις ένα από τούς πλαγίους δρόμους τού Ταρλάμπαση, εις τό Πέραν, από καιρού, σωριασμένη εις μίαν γωνίαν τού δρόμου, καθεται πτωχή γυναίκα, με ένα παιδάκι σ' τήν άγκαλιά, τό όποιον, όταν δέν βυζαίνει, κλαίει σπαρακτικώτατα. Άλλως τε, σπαρακτική είναι ή όλη εικών τού συμπλέγματος τής γυναικός με τό παιδίον. Τό πρόσωπον τής άγνώστου αυτής κυρίας σπανίως τό βλέπετε, διότι μένει πάντοτε σκυμμένη με ένα πολύ συγκινητικό παράπονο σ' τήν στάσιν της. Από τό όλον μελαγχολικόν μέχρι τής πτωχοτάτης περιβολής της, παρουσιάζει κάτι, από εκείνα, τά όποία ο Βίκτωρ Ούγγω τόσον ζωηρά έξωγράφησεν εις τούς άθανάτους «Αθλίους» του.

Δέν έτυχε νά εξετάσω κατά πόσον ή θλιβερότατη αυτή εικών συγκινεί και τούς πολλούς περαστικούς τού δρόμου εκείνου. Δέν τό θεωρώ όμως τολμηρόν, άν παρατηρήσω, ότι, άν όχι καθόλου, τούλάχιστον όσον έπρεπε δέν δεικνύεται εύσπλαγχνία διά τό δυστυχισμένο αυτό πλάσμα, τό όποιον με τό κακόμοιρο το παιδάκι του είναι όλοζώντανη ιστορία ναυαγίου ταλαιπωρημένης ζωής, δυνάμενον πολλά κεφάλαια διά τήν συγγραφήν νέων «Αθλίων» νά έμπνεύση.

Περνούν από τόν δρόμον εκείνον πολλοί και πολλαί, από εύτυχείς πλουτοκράτας, μέχρι τών συνήθων πτωχών βιοπαλαιστών. Άλλ' άμερμυνοί και άσυγκίνητοι οι πλείστοι «άντιπαρέρχονται», όπως πολύ έπιτυχημένα λέγει σχετική εύαγγελική περικοπή. Ίσως διά τούτο, τό σβυσμένο από δυστυχίαν και παράπονον βλέμμα τής πτωχής γυναικός, σκυμμένο πάντα χαμηλά, αποφεύγει νά άντικρύση τά τόσα εύτυχή, άλλα και σκληρόκαρδα εκείνα όντα, αφού δέν εύδοκούν ούτε νά άτενίσουν καν τό κουρέλι εκείνο τής ζωής, τό όποιον, σάν άτυχο φθινοπωρινό φύλλο, ποιός ξεύρει, ποιό άγέρι κακομοιριάς τό έρριψεν έως εκεί.

Μόνον όσοι έπέινασαν, γράφει ο Ρίσμπουργ εις τούς «Πτωχούς τών Παρισίων», ή όσοι εις τήν ζωήν των έτυχε νά μείνουν συντρίμματα πτωχείας και άθλιότητος, είναι δυνατόν νά έννοήσουν τί συμβαίνει εις τήν ψυχήν τών περισσοτέρων πλάσμάτων, τά όποία διέρχονται τό πλείστον μέρος τής ζωής των κάτω από τάς γαφύρας τού Σηκουάνα ή εις τά χαμηλά υπό τάς στέγας δώματα. Άν είχα τήν δύναμιν τής γραφίδος τού Ρίσμπουργ, θα έβεβαίωνα με τό περιπλέον τήν αλήθειαν τών σκέψεων τού Γάλλου συγγραφέως, όταν πρό ήμερών, από όλο τό πυκνό πέραςμα τού δρόμου, εις τόν όποιον είναι ριχμένη ή πικραμένη μάνα με τό παιδάκι της, είδα νά σταματούν έμπρός της μόνον μερικά παιδιά τού σχολείου, τά όποια, με τήν χαρακτηριστική τους άφέλειαν και αγαθότητα, προσέφεραν ό,τι περισσεύμα είχε τό καλαθάκι τους. Είδα επίσης και μερικάς γυναίκας, πτωχάς εργατριάς τού εκεί πλησίον εργαστηρίου, νά συμπαθούν τό άθλιον εκείνο ζεύγος τής δυστυχίας και νά τό βοηθούν είτε με καμμία δεκάρα, είτε με ό,τι άλλο έπερίσσευσεν από τό λιτόν μεσημεριάτικο γεύμά τους. Όλοι αυτοί, οι χωρίς επίδειξιν έλεήμονες, ή έδοκίμασαν, όπως γράφει ο Ρίσμπουργ τόν πόνον τής άθλιότητος τής δυστυχισμένης μητρός, ή ή ζωή των δέν άπέχει πολύ από αυτόν. Άλλως, δέν θα ήσθάνοντο και αυτοί καμμίαν συμπάθειαν, όπως καμμίαν τοιαύτην δέν ήσθάνθησαν και οι τόσοι καλοζωισμένοι περαστικοί τού δρόμου εκείνου.

Άλλ' είδα επίσης νά βοηθούν τήν πτωχήν μητέρα και όσα έρωτευμένα μοδιστράκια πρός τό μεσημέρι ή τό βράδυ, όταν, έπωφελούμενα από τήν έξοδόν των, φθάνουν μέχρι τού δρόμου εκείνου, διά νά ανταλλάξουν μερικά περιπαθητά λόγια με τά συνοδευόντα αυτά τρυφερά των ήμίση. Ποιός, άλλως τε, ήρνήθη ποτέ, ότι ο έρως δέν είναι δείγμα εύγενείας ψυχής ; Και πότε άλλοτε, παρά ένόπιον τού σπαρακτικού εκείνου ζεύγους τής άθλίας μητρός και τού δυστυχισμένου παιδιού, ήτο δυνατόν έμφαντικώτατα νά εκδηλωθή μία εύγένεια ψυχής δυό έρωτευμένων ύπάρξεων ; Πρόκειται περί εικόνας, ή όποία μένει άφανής, έφόσον δέν τήν άρπάξει ή γραφίς ή ο χρωστήρ ποιητού ή καλλιτέχνου τής δυνάμεως τού Ρίσμπουργ ή τού Ροθβενς.

Άσ . . .

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Αναχωρήσεις. — Τήν π. Δευτέραν σιδηροδρομικός άπήλθεν εις Δεδέαγατς, κατευθυνόμενος εις Άθήνας, ο καθηγητής τής Μεγ. τού Γένους Σχολής κ. Δημοσθένης Οικονομίδης, διορισθείς μέλος τής πρόσ σύνταξιν τού μεγάλου λεξικού τής έλληνικής γλώσσης έπιτροπής. Τόν διαπρεπή καθηγητήν προέπεμψαν επίλεκτα τής κοινωνίας μας μέλη.

Διά τής αυτής έμαξοστοιχίας άνεχώρησε δι' Άθήνας και ο κ. Σόλων Αποστολίδης, εκ τών ύπαλλήλων τής Τραπεζής Άθηνών και υιός τού διαπρεπούς δικηγόρου κ. Γεωργίου Αποστολίδου.

Μνημόσυνον. — Τη παρ. Κυριακή έτελέσθη έν τφ έν Μουχλίφ βυζαντινφ ναφ τής Κοιμήσεως τής Θεοτόκου μνημόσυνον ύπέρ τού τόσον προώρως εκλείψαντος Κορηλίου Σπαθάρη. Ο σεβ. άγιος Αίνου προϊστάτο τής Ιεράς ακολουθίας. Πλήθος πολύ και εκλεκτόν προσήλθε, τιμών κατ' άξίαν τόν άλησμόνητον καθηγητήν. Ο Μ. Αρχιδιάκονος άντεπροσώπευσε τήν Α. Θ. Π. τόν Οικ. Πατριάρχην.

Κεντρ. Παρθεν. τού Πέραν. — Η δεσποινίς Ανθμία Όδ. Παπακωστή, άριστοϋχος άπόφοιτος τού Διδασκαλείου τού έν Άθήναις Αρσακείου Παρθεναγωγείου, προσελήφθη ως διδασκάλισσα τού Κεντρικού Παρθεναγωγείου Πέραν.

Λαμπρόν Χάρτην τής Εύρώπης εξέδωκε γαλλιστί ο καλλιτέχνης λιθογράφος κ. Αζαρίας Καρατζόγλου, λεπτομερέστατον, ακριβέστατον, τελειότατον, περιέχοντα πρός τοίς άλλοις και τάς σιδηροδρομικάς και άτμοπλοικάς γραμμάς. Έργασία τιμώσα τήν έλληνικήν τυπολιθογραφίαν. Μέγεθος 1 Χ 88, χρωματισμοί γλυκείς, χάρτης στερεός. Πωλείται άντι 5 γρ. Διά τάς χονδρικές άγοράς άποταθήτω ο βουλόμενος εις τόν εκδότην του (Μ' Α. Karadjoglou, Galata, Perchembé-bazar, Syndagma Han, 12).

ΓΝΩΜΑΙ

Τι παράξενη δημιουργία ! Τά χείλη έπλάσθησαν διά νά όμιλούν και τά μάτια διά νά σιωπούν. Και όμως άξίζει άκριβώς τό αντίθετον : όταν τά χείλη σιωπούν και όμιλούν τά μάτια.

Η αιδώς πρέπει νά υπερασπίξη τό κάλλος, ως ή άκανθα τό ρόδον.

Ο μωρός θα εύρη πάντοτε μωρότερον νά τόν θαυμάξη.

Ομίλει πρός τό βλέμμα, εάν θέλεις νά κινήσης τήν καρδίαν τού άλλου.

Οι πλούσιοι έχουν κόλακας και οι πτωχοί φίλους.

Εκείνο, τό όποιον δέν δίδει μεγάλην ιδέαν περί τής νοημοσύνης τών ανθρώπων, είναι, ότι από καταβολής κόσμου όλοι οι άγύρται τούς έξαπατώσι διά τών ίδίων μέσων.

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟΝ ΜΑΣ

Μελαγχολία — ή στιγμή, καθ' ήν ή ψυχή όμιλει με τάς άναμνήσεις της.

Μήτηρ — ή τό πρώτον άσπασθείσα ήμās γυνή.

Μίσος — ο γνωρίζων ν' αγαπά δύναται νά μισή και ο γνωρίζων νά μισή δύναται ν' αγαπήση.

Μνήμη — τό μέγα έλάττωμα τών δανειστών μας.

Μνηστή — ή προίκα.

Μουσουλίνα — τό σύμβολον τής άθωότητος.

Μύλος — ο στόμαχος τών καλογήρων.

Μόρμηξ — ή μικροσκοπική εικών τού φιλαργύρου και ή γιγαντιαία εικών τού οικονόμου.

Μυστήριο — ή καρδιά τής γυναικός.

Μυστικόν — ό,τι λέγουσα εις σε ή γυνή ή καταστρέφεται εκείνη ή καταστρέφει σε.

Τὰ χρέη τῶν ἐνοικίων, ὅπως καὶ κάθε ἄλλο χρέος, δὲν πλη-
ρόνονται καὶ οἱ εὐτυχεῖς ἐνοικιασταὶ θερμοτάτα ὑποδέχονται τοὺς
πειναλέους ἰδιοκτῆτας!

Μόνον τὰ χρέη τῶν φιλιῶν περιφρονοῦν τὸ Μορατόριουμ-
πληρόνονται τακτικώτατα, καὶ μὲ τόκον μάλιστα, πρὸς πείσμα τῶν
βρωμοπενθερῶν!

ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Αἱ ἡμέραι καὶ αἱ μακροὶ νύκτες περνοῦν
ἢ μιὰ κατόπιν τῆς ἄλλης καὶ ἡ φοβερὰ
μάχη, τόσοσιν εἰς τὸ Ἀνατολικόν, ὅσον καὶ εἰς
τὸ Δυτικόν μέτωπον, ἐξακολουθοῦν λυσσώδεις
καὶ ἀγριαί. Καὶ ὁ τύπος μᾶς πληροφορεῖ πότε-
πότε διὰ τὴν φοβίαν, τὴν ὁποίαν ἀπ' τὴν Ἀνα-
τολὴν ἕως τὴν Δύσιν σκορπίζει ἡ ἀλληλοτρο-
γομένη φωτισμένη καὶ φιλάνθρωπος Εὐρώπη.
Οἱ κάτοικοι τῆς Δαχομῆς, λυπηθέντες διότι
εἰς τὴν αἱματοχυσίαν τοὺς ἐπέρασαν σ' τὴν
Εὐρώπην, ἀπεφάσισαν πλέον ἀπ' αὐτὴν νὰ
πάρουν μερικὰ μαθήματα. Δὲν πιστεύομεν οἱ
καταγινόμενοι μὲ τὸ σημερινόν ἀλληλοφάγωμα
τέτοιαν μοναδικὴν δόξαν τοὺς νὰ ἐπιτρέψουν
νὰ τὴν μάθουν καὶ ἄλλοι. Πῶς;

Ηκούσθη, ὅτι κάτι ὑδατοφράκται εἰς τὰς
χεῖρας τῶν ἐμπολέμων, ἀνοιγόμενοι ἐν
ἀνάγκῃ, εἶναι δυνατὸν νὰ πνίξουν πολλούς.
Πολὺ λαμπρὰ. Καὶ τί περιμένουν ἀκόμη; Ἄς
δραχίσουν λοιπὸν τὸ ἔργον τοὺς οἱ περιφημοὶ
αὐτοὶ ὑδατοφράκται, διότι, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ
μᾶς μείνη οὔτε ἀνάμνησις ἀπὸ τὰ σημερινὰ
ἀλληλοσφαζόμενα πλήθη τῶν ἀντιπάλων.
Ὅταν ἡ Ἱστορία ἀκολούθως θὰ ἀσχοληθῇ μὲ
τὸ ἀλὰ Φαραὼ γενικὸν αὐτὸ πνίξιμο, ἄς γνω-
σθῇ τότε ποῖος ἐπταίσε περισσότερον. Ἐπὶ τοῦ
πρόντος, ὅλοι εἶναι γιὰ πνίξιμο.

Εν τῷ μεταξύ κινεῖται καὶ ἡ Πορτογα-
λία καὶ ἀπειλεῖ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸ
πανευρωπαϊκὸν μακελιό. Πῶς ὄχι; Μιὰ ποῦ
εἶναι τόσοσιν ὀλίγοι οἱ παραταχθέντες εἰς τὰ
ἀχανῆ σύνορα τῆς πολεμικῆς γραμμῆς, ἔπρεπε
νὰ προσέλθουν καὶ οἱ μικροσκοπικοὶ Πορτο-
γάλοι. Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς πολιτικολογούντας
δὲν ἔδωκαν σημασίαν σοβαρότητος εἰς τὴν
εἶδησιν καὶ ἄλλοι τὸ θεωροῦν ἔτσι ὡς ἀστεῖον
Πορτογαλικόν. Εὐρέθη μάλιστα καὶ κάποιος
γαλλομαθῆς, ὁ ὁποῖος, διὰ νὰ ἀποδείξῃ τὸ
ἀστεῖον τοῦ πράγματος, δὲν ἤργησε νὰ φωνάξῃ
σοβαρῶς: Les Portugais sont gais. Θὰ τὸ
διοῦμε κ' αὐτό.

Η κατάστασις δὲ τῶν πρωτοφανῶν γεγο-
νότων τῆς ἡμέρας δὲν ἀφήκεν ἀνεπη-
ρέαστα καὶ αὐτὰ τὰ παιδιὰ τοῦ σχολείου. Συζη-
τοῦν καὶ αὐτὰ τὰ καυμένα, ἀναλόγως τῆς
γνώσεως καὶ τῆς ἀντιλήψεως των. Μὰ καὶ τί
τάχα λογικὴ καὶ σκέψις περισσοτέρα ἀπὸ παι-
δικὴν ἐχρειάζετο, διὰ νὰ κριθῇ ἓνα τέτοιο
ἀκανόνητο ἀνθρώπινο σφαγεῖο; Τὸ πολὺ πολὺ
νὰ ἀπορήσῃ κανεὶς, διατί ὁ αὐτὸ δὲν προσε-
κλήθη νὰ λάβῃ μέρος καὶ ὁ τροχιόδρομος μᾶς.
Ὅσον γι' αὐτὸν, ἀφήτέ τον, παρακαλῶ, σ' τὴν
θέσιν του, διότι ξεύρει καλὰ ἐκεῖνος τὴν δου-
λειά του καὶ τὸ κόψιμο παντὸς ποῦ θὰ τὸν
πλησιάσῃ. Νὰ ἦτο δυνατὸν τοῦλάχιστον, ἅπαξ
διὰ παντὸς νὰ κόψῃ τὸν βῆχα καὶ τῶν ἐμπο-
λέμων;

Γλυκύταται αἱ κατ' αὐτὰς συνομιλίας
πάντων καὶ πασῶν. Ὑποθέτετε, ὅτι
πρόκειται περὶ τρυφεροτήτων γλυκοαγαπωμέ-
νων ὄντων; Κάθε ἄλλο. Ἄλλὰ; Ἄλλὰ γλυκο-
μίλητοι γενήκαμεν ὅλοι, διότι διαρκῶς ὁμι-
λοῦμεν διὰ τὴν ζάχαριν, ποῦ δὲν βρῖσκεται. Τί
νὰ γίνῃ; Θὰ περάσῃ κ' αὐτό. Τὸ βέβαιον εἶναι,
ὅτι πολλοὶ ἀπὸ τὰς συνομιλίας αὐτὰς εἶναι μὲ
τὸ περιπλέον γλυκαί, ἀφοῦ τὸ βεβαιώνουν
κάτι χεῖλη ποῦ κολλοῦν καμμιὰ φορὰ, βεβαίως
ἀπὸ γλύκα, ἀφίουν δὲ ἓνα γνωστὸν ἤχον, μὲ
ἀπήχησιν μᾶς καὶ μούτς, ὅπως λέγουν οἱ
εἰδικοί.

Αρά γε νὰ εἶναι μόδα τῶν κυριῶν μᾶς τὸ
νὰ συναζωνται ἀθρόαι εἰς τὸν κινημα-
τογράφον «Σαντράλ» τοῦ Πέραν; Ἐχει κατα-
τήσῃ σωστὸ εἰς κάθε ὥραν παγγυναικεῖο
συνάντημα. Ὁ κ. Γαλανίδης τοῦ ἐν λόγῳ κινη-
ματογράφου, ἐρωτηθεὶς, ἐννοεῖ νὰ κρατῇ μουσι-
κὸν τὸ διατὶ μαζεύονται ἐκεῖ ὅλα τὰ κορίτσια
καὶ αἱ κυρίαί μας, πρὸ πάντων ἐκάστην Δευ-
τέραν. Εἶναι βλέπετε καὶ αὐτὸ κάτι, διὰ τὸ
ὅποῖον, πρέπει κανεὶς νὰ ζηλεύῃ τὸν κ. Γαλα-
νίδην. Μὰ εἶναι πράγματι ἀξιοῦ, ἄνευτος.

ΠΑΝΕ - ΡΩΤΑΣ

Δεὰ νὰ
ΚΕΡΔΙΣΕΤΕ
ΧΡΟΝΟΝ
••••• ΤΗΛΕΦΩΝΕΙΤΕ

STEINS
ORIENTAL
STORES LTD

Διὰ νὰ προμηθευθῆτε
ΕΝΔΥΜΑΤΑ-ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ-ΠΡΟΝΕΤΕΡΑ
ἐξ ὀχου καλαισθησίας
δι' ἄνδρας, γυναῖκας καὶ παιδία
ἐπισκεφθῆτε τὰ Καταστήματα

ΣΤΑΪΝ
ΕΝ ΓΑΛΑΤΑΙ
Πέριον καὶ Πόλεε.